The Husky and His White Cat Shizun

(**二哈和他的白猫师尊**, *Èr Hā Hé Tā De Bái Māo Shī Zūn*)

napsal : Meatbun Doesn't Eat Meat (**肉包不吃肉**, Ròu Bāo Bù Chī Ròu)

1. kapitola – Jeho Výsost umírá

Předtím, než se Mo Ran stal císařem, vždy se našel někdo, kdo ho nazýval psem.

Správce o něm mluvil jako o „synovi tý čubky“, zákazníci mu říkali „ty štěně“, jeho mladší bratranec mu říkal „zasranej pse“ a dokonce vlastní matka mu říkávala, že má vychování psa.

Ovšem, existovala i jiná slovní přirovnání, která se týkala psů a nebyla tak zlá. Jeho známosti na jednu noc unaveně vzdychaly, že má bedra silná jako pes. Slova pronesená na lůžku byla jako med, sladce mámila duši, ale ta jeho mocná zbraň dole, ta je připravovala o životní energii jejich mládí. Když se pak s tím chlubili, celé město vědělo, že ten Mo Weiyu je moc pěkný na pohled a dost „zdatný v boji“. Ti, kteří tento pokrm okusili, byli se svým jídlem spokojeni, a mnozí další jej velice toužili ochutnat.

Musíme říci, že toto se opravdu obecně vědělo. A Mo Ran skutečně připomínal velkého hloupého psa, který vrtí ocasem.

Když se však stal císařem kultivačního světa, všechny tyto přezdívky okamžitě zmizely.

Jednou mu malá sekta z daleka darovala štěňátko. Štěně mělo bílo šedou srst a tři tmavé pruhy jako plamínky na čele, trochu jako vlk. Bylo ale velké jen asi jako meloun, celé kulaté a buclaté. Mělo přehnanou sebedůvěru a pobíhalo po velké síni sem a tam. Několikrát se pokusilo vyšplhat po těch ohromných schodech, aby vidělo tu osobu, která nehnutě sedí na trůnu, ale mělo moc krátké nožky, takže toho nakonec nechalo.

Mo Ran pozoroval tu chlupatou kouli, která neměla žádný rozum, jen spoustu energie, najednou se zasmál a prohlásil: „zatracený pes.“

Štěně brzy vyrostlo a byl z něj velký pes a z velkého psa byl starý pes a ze starého psa byl mrtvý pes.

Mo Ran zavřel oči a potom zamrkal. Jeho život se skládal z přílivů a odlivů slávy a hanby, vítězství a porážek. Než to poznal, uplynulo dvaatřicet let.

Prožil už vše a cítil z toho únavu. Ze všeho čišela nuda a osamělost, po jeho boku stálo stále méně a méně lidí, které by znal. I jeho pes se třemi plamínky na čele už odešel. Je čas, pomyslel si. Čas se vším skoncovat. Utrhl blyštivé zrnko vína a líně z něj loupal nachovou slupku. Jeho pohyby byly jisté a obratné, takové, jako když král Yu ve svém táboře svlékal roucha z princezny Hu, avšak ta lenost prozrazovala jeho únavu. Lesklý plod se chvěl v jeho prstech a vytékala z něj šťáva načervenalého odstínu, takového jako když se divoká husa klouzavě snáší z rudého útesu, jako když vadnou jabloňové květy. Nebo jako když se vymačká hnis.

Mo Ran zíral na své prsty, když mu ústa zalévala ta odporná sladkost a on ji polykal. Potom rozevřel oči.

Je čas, pomyslel si, čas jít do pekel.

Mo Ran, zdvořilostním jménem Weiyu.

První císař kultivačního světa.

Opravdu nebylo snadné toho postavení dosáhnout. Potřeboval k tomu nejen výjimečnou duchovní sílu, ale také hroší kůži, tvrdou a pevnou.

Než přišel, o území se dělilo deset ne velkých kultivačních sekt. Bojovaly proti sobě navzájem, aby zvětšily svá panství. V takovém boji všech proti všem se zdálo nepředstavitelné, že by se našel někdo, kdo byl ovládl celou zemi. Navíc byl vůdce každé sekty nesmírně učený a úctyhodný, takže ten, kdo by si chtěl nárokovat takovou moc, mohl čekat, že ho dějepisci ve svých kronikách pořádně zostudí.

Jenže Mo Ran byl jiný.

Mo Ran byl ničema.

Pouštěl se do všeho, čeho se nikdo jiný neodvážil. Pil ta nejlepší a nejsilnější vína a oženil se s nejkrásnějšími ženami. Nejprve se stal hlavou kultivační aliance Taxian Jun, potom sám sebe prohlásil císařem. Všichni mu uhýbali, všichni před ním klečeli.

Ty, kteří si neklekli, zabil. V roce, kdy se dostal k moci, byly prolity potoky krve a všude se rozléhal žalostný pláč. Bezpočet bojovníků došlo svého konce; sekta Rufeng i deset velkých sekt byly úplně vyhlazeny.

Ani mistr, který Mo Rana učil, nedokázal uniknout z jeho spárů. V bitvě s Mo Ranem byl poražen a jeho kdysi oblíbený žák ho uvěznil ve svém paláci. Co se s ním stalo potom, nikdo nevěděl.

Velká země čistých řek a klidných jezer se nyní dusila dýmem z požárů.

Psí císař Mo Ran nikdy mnoho nečetl a ničeho se nebál, takže jeho vláda mohla vzbuzovat i smích.

Jako jeho trůnní jména. První tři roky si říkal „Želva“. To vymyslel, když byl u rybníčku krmit ryby.

Další tři roky byl „Kvákal“ a to proto, že v létě v zahradě slyšel kvákat žáby a myslel si, že je to vnuknutí nebes.

Všichni učenci v zemi měli zato, že jen těžko jde najít ubožejší panovnické tituly než Želva a Kvákal, ale běda, jak málo Mo Rana znali.

Když započaly další tři roky Mo Ranovy vlády, provincie zachvátily nepokoje, které vyvolávali buddhisté, taoisté a kultivující nesmrtelnost. Zkrátka všichni ti spravedliví, co jen na světě jsou, se snažili vyburcovat povstání.

Mo Ran dlouho a hluboce přemýšlel a poté co odmítl mnoho návrhů, zrodil se titul, který otřásl nebesy, ze kterého se bohové i démoni dali do pláče – „Zbraň boje“.

To jméno nemělo být dvojsmyslné. První císař tak usilovně přemýšlel, aby našel ta dvě slova. Mělo to znít odhodlaně, budit dojem síly a zároveň ukazovat panovníkovu snahu o mír a blahobyt v zemi, něco jako: „zavčas v boji tasená zbraň přinese spokojenost v míru“. Jenže, když se to řeklo nahlas, znělo to strašně trapně.

Hlavně nevzdělaný obecný lid v tom nacházel nějaké vulgární významy. A tak se to táhlo celé tři roky.

Přineslo to i zmatky v letopočtu. Roky se totiž počítaly od nástupu panovníka a označovaly se jeho trůnním jménem, jako první rok éry Zbraně boje, druhý rok éry Zbraně boje a tak dále. Dost lidí si řeklo: „Když se mně někdo zeptá, co máme za rok a já mu pravdivě odpovím, budu vypadat jako sprosťák.“

Někteří dokonce za zamčenými dveřmi svému pánu a vládci nadávali jeho trůnním jménem, nebo tím ošklivým slovem, které jim jeho titul připomínal.

Tři roky nakonec uběhly a nastal čas Zbraň boje nahradit něčím jiným. Všichni napjatě očekávali, co si Jeho císařská Výsost zvolí za čtvrté trůnní jméno, ale tentokrát už Mo Ran neměl čas si titul vybrat. Protože toho roku neklid konečně přerostl v povstání. Poté co téměř deset let vzdorovali, se bojovníci a chrabří válečníci shromáždili, spojili se v miliónové vojsko, aby zúčtovali s prvním císařem Mo Weiyuem.

Svět kultivace žádného císaře nepotřeboval.

A už vůbec ne takového tyrana.

Po mnoha krvavých bitvách armáda povstalců konečně stanula u hory Sisheng. To místo se nacházelo v provincii Sichuan, nad nebezpečnými horskými útesy, po celý rok zahalené mlhou a oblaky. Tam, na vrcholku, stál Mo Ranův veliký a vznešený palác. Už bylo pozdě na ústup a ke svržení hrůzovlády zbýval jeden jediný úder. Ten poslední úder byl však nejtěžší. Před jejich očima zářila jako paprsek světla naděje na vítězství, ale dříve jednotnou armádou, která bojovala proti společnému nepříteli, zmítaly nesváry. Až císařství padne, bude třeba nastolit novou vládu. Nikdo nechtěl zbytečně plýtvat silami, a jít do přední linie, aby se stal předvojem pro skupinu. Báli se, že ten prohnaný, zlomyslný tyran se najednou snese z oblohy, vycení své ostré, zvířecí zuby a roztrhá na kusy ty, kdo se odvážili obléhat a ničit jeho palác.

Někteří se zachmuřenou tváří říkali, že Mo Weiyuova duchovní síla je obrovská a on je lstivý. Musíme být opatrní, abychom nepadli do jeho pastí.

Všichni velitelé s tím souhlasili.

Jeden pohledný, vznešený mladík však předstoupil. Měl stříbro modrou lehkou zbroj, opasek ozdobený lví hlavou, jeho vysoko vyčesané vlasy byly sepnuté nádhernou stříbrnou sponou. Jeho výraz byl rozhořčený. „Už jsme došli až úpatí hory, tak proč jsme se sem vůbec ploužili? To čekáte, že Mo Weiyu vyleze sám? Vy zbabělci!“

Jeho slova ve všech vyvolala hněv.

„Co to má znamenat, mladý pane Xue, kdo je u vás zbabělec? Voják musí být v první řadě obezřetný. Když bude každý drzý a neomalený jako vy, kdo bude mít nějakou zodpovědnost?“

Další se ironicky smáli: „Haha, mladý pan Xue je miláček nebes, ale my jsme jen obyčejní muži z lidu. Pokud se miláček nebes nemůže dočkat boje s císařem, ať vyrazí jako první. My se utáboříme tady, na úpatí hory a budeme čekat až se vrátíte s Mo Weiyuvou hlavou. Nebude to pěkné?“ Padly i jiné, dost jedovaté poznámky. Jeden ze starých mnichů, zadržel mladíka, který vypadal, že už už vybuchne a začal ho tichým hlasem chlácholit. „Mladý pane Xue, poslechněte mě, starého mnicha. Já vím, že chováte k Mo Weiyuovi hlubokou osobní zášť. Nicméně, dobytí paláce je ošidná věc, musíte myslet i na ostatní a nesmíte se nechat unášet svými pocity.

Ten, koho všichni oslovovali jako mladého pána Xue, byl Xue Meng. Před deseti lety ho vynášeli jako mladého génia vyvoleného nebesy. Ale všechno se časem mění, a teď musí snášet posměšky těch lidí, jen aby mohl vystoupit na horu a ještě jednou spatřit Mo Ranovu tvář.

Xue Mengův obličej se stáhl vztekem, jeho rty se chvěly, ale ovládl se a pronesl: „Tak jak dlouho ještě hodláte čekat?“

„Musíme vyčkat, až tam bude nějaký pohyb, dobře?“

„No, co když Mo Weiyu opravdu nastražil nějaké pasti?“

Starý mnich také naléhal: „Mladý pane Xue, nebuďte netrpělivý. I když jsme už dorazili k úpatí hory, bude nejlepší, když zůstaneme bdělí. Navíc, Mo Weiyu je ve svém paláci sám jako v pasti, nikam utéci nemůže. Pro něj je to konec, tak proč být netrpělivý a jednat ukvapeně? Je nás tady tolik, tolik významných a vznešených mužů, když někdo přijde o život, kdo za to bude odpovědný?“

Xue Meng konečně vybuchl hněvem: „Zodpovědný? Řekněte mi, kdo je zodpovědný za mistrův život? Mo Ran vězní mého mistra už deset let! Celých deset let! Jak mě můžete nechat čekat, když mistr je tam na té hoře přede mnou!

Když Xue Meng zmínil svého mistra, zástup pocítil zamrazení hanby. Někteří se styděli, jiní nevěděli, kam s očima a další mručeli, ale nic neříkali.

„Před deseti lety si Mo Ran říkal Taxian Yun. Nevadilo mu vyvraždit všech dvaadvacet měst sekty Rufeng a také plánoval zničit zbytky deseti sekt. Později, když se Mo Ran prohlásil císařem, pokusil se vyhladit všechny rody. A kdo ho pokaždé zastavil? Kdyby můj mistr neriskoval svůj život, byl by někdo z vás ještě naživu? Jak tu můžete stát a mluvit, jako by to nic neznamenalo?“

Nakonec si někdo odkašlal a mírně promluvil: „Mladý pane Xue, nehněvejte se. Ohledně Chu Zongshiho všichni cítíme vinu a závazek. Jak jste říkal, je už deset let uvězněn, takže pokud se nic nestane, už by…Vy jste přece také čekal deset let, tak snad můžete počkat ještě chvíli, co myslíte?“

„Co myslím? Myslím, že to je blbost!“

Muž přimhouřil oči: „Co křičíte!“

„Já, že křičím? Mistr nasadil svůj vlastní život, aby zachránil vás, vy, vy….!“

Nemohl pokračovat, pláč mu stáhl hrdlo. „Už mě to ubijí.“ Xue Meng prudce kroutil hlavou a ramena se mu třásla, jak se snažil potlačit slzy.

„Nikdo neříká, že Chu Zongshi ho nechceme zachránit.“

„Všichni si pamatujeme to, co Chu Zongshi pro nás udělal, nikdy jsme na to nezapomněli. Mladý pane Xue, vy nás obviňujete, že jsme nevděčníci, to si nemůžeme nechat líbit.“

„Ale není Mo Ran také žákem Chu Zongshi ho?“

Kdosi zamumlal: „Není mistr zodpovědný za svého zlotřilého žáka? Jak se říká, nevychovanost syna je nedbalostí otce, nevzdělanost syna je nedbalostí učitele. Nedá se nic dělat, tak proč nad tím naříkat.“

To už bylo hrubé, a tak někdo vykřikl: „Co to vykládáš za nesmysly? Dávej si pozor na jazyk!“

Pak se obrátil k Xue Mengovi, aby ho uklidnil: „Mladý pane Xue, nebuďte netrpělivý…“

Xue odsekl: „Jak nemám být netrpělivý! Tohle se vás netýká, takže je vám to jedno. Ale je to můj mistr! Můj! Neviděl jsem ho už tolik let! Nevím ani jestli ještě žije, nebo je mrtvý! Nevím vůbec jak na tom je! Proč si myslíte, že tu jsem?“

Jeho dech se zrychlil, koutky očí mu zrudly. „Myslíte si, že když počkáte, Mo Weiyu sleze z hory, klekne si a bude vás prosit o milost?

„Mladý pane Xue…“

„Kromě mistra na světě nikoho nemám.“ Xue Meng se vytrhl mnichovi, který ho držel za rukáv a ucedil: „Když nepůjdete vy, půjdu já.“

Vyrazil k hoře sám; jeden muž, jeden meč.

Studený vítr unášel cáry mraků a šelestění tisíců listů. V husté mlze to znělo, jako by hory a lesy byly plné šeptajících duchů.

Xue Meng vyšplhal na vrchol hory. Vznešený Mo Ranův palác tiše zářil do noci. Najednou si všiml tří hrobů pod Nebeskou věží. Šel se tam podívat; v hlavách prvního hrobu bujelo býlí a na náhrobní desce bylo neúhlednými znaky napsáno: „Zde je hrob pařené choti Chu“

Na rozdíl od hrobu „pařené choti“ byl druhý hrob čerstvý, hlína na něm byla sotva slehlá. Na náhrobní desce stálo: „Zde je hrob smažené císařovny Song“

„…“

Kdyby to bylo před deseti lety, Xue Meng by něčemu tak potrhlému smál, až by se za břicho popadal. V té době měli on a Mo Ran stejného mistra a Mo Ran byl mezi jeho žáky šašek. I když ho Xue Meng už dlouho nenáviděl, ještě pořád by ho dokázal rozesmát.

Kdo ví, co měly ta pařená choť a smažená císařovna znamenat. Možná že „učenec“ Mo své manželky poctil ve stylu titulů Želva, Kvákal a Zbraň boje. Proč by měl dát takové přízvisko císařovně, bylo nad lidské chápání.

Xue Meng pohlédl na třetí hrob. Pod noční oblohou zela jáma. Byla tam otevřená rakev, ale neleželo v ní žádné tělo a náhrobek byl bez nápisu. Před hrobem stál džbánek bílého vína, mísa vystydlých plněných knedlíčků a několik talířů s ostře kořeněným jídlem – všechno to byly Mo Ranovy oblíbené pochoutky.

Xue Meng omráčeně zíral na hrob a najednou mu proběhlo hlavou – je možné, že Mo Ran už nechce bojovat, že si vykopal vlastní hrob a je připravený zemřít?

Stékal po něm studený pot. Nevěřil tomu. Mo Ran by nikdy neustoupil, dokonce ani před vlastní smrtí. Nevěděl, co je to vzdát se, určitě by s povstaleckou armádou bojoval až do hořkého konce, tak proč by…

Těch uplynulých deset let stál Mo Ran na samotném vrcholu moci. Co vlastně viděl? A co se vlastně stalo?

To nikdo neví.

Xue Meng se odvrátil zpět do tmy, dlouhými kroky kráčel k jasně zářícímu paláci Wushan.

Uvnitř paláce Wushan seděl Mo Ran s pevně zavřenýma očima. Jeho tvář byla smrtelně bledá.

Xue Meng hádal správně. Mo Ran se chystal zemřít. Hrob si vykopal sám. Před dvěma hodinami použil komunikační kouzlo, aby propustil své služebníky a spolkl jed. Úroveň jeho kultivace byla úžasná, takže jed pronikal jeho tělem pomalu, ale bolest z toho, jak jeho orgány pomalu odumíraly byla drtivá.

Zaskřípání – dveře síně se otevřely.

Mo Ran nevzhlédl, jenom zachraptěl: „Xue Mengu, jsi to ty? Přišel jsi.“

Ve zlatem dlážděné síní stanul Xue Meng, s dlouhými sepnutými vlasy; jeho lehká zbroj se třpytila.

Bylo to shledání členů jedné sekty. Mo Ran seděl nakloněný, s prázdným výrazem si podpíral bradu, oči měl sklopené, zacloněné hustými řasami.

Všichni věděli, že je to stvůra a ukrutný ďábel, ale přesto – byl krásný. Křivka jeho nosu byla tak jemná, drobné rty se mu vlhce leskly, z jeho vhledu vyzařovala laskavost a něžnost. Podle jeho tváře by si každý myslel, že je to milý a hodný člověk.

Když Xue Meng tu tvář uviděl, poznal, že si Mo Ran vzal jed, jak už tušil. Bylo těžké pochopit, co vlastně cítil. Otevřel ústa, jako by chtěl mluvit, ale nevydal ani hlásku. Nakonec sevřel ruce v pěsti a zeptal se: „Kde je mistr?“

„Co…?“

Xue Meng ostře zasyčel: „Kde je mistr? Můj, tvůj, náš mistr.“

„Ach.“ Mo Ran se nahrbil a potom pomalu otevřel oči. Černé zornice s rudými tečkami upřel na Xue Menga, jako by se pokoušel dívat skrze clonu uplynulého času.

„Když vzpomínám, myslím že od rozloučení v paláci Taxue na hoře Kunlun, uplynuly dva roky, to jste se ty a mistr naposledy setkali.“ Mo Ran se slabě usmál. „Xue Mengu, chybí ti?“

„Přestaň s těmi nesmysly a přiveď ho!“

Mo Ran se na něj klidně zadíval, zatímco musel snášet prudkou bolest, která mu svírala žaludek. Rty se zkřivily do úšklebku, jak se jeho záda ztěžka opřela o císařský trůn.

Jeho zrak zaplavily vlny černoty, měl pocit, že se jeho vnitřnosti rozpouštějí v hnijící a páchnoucí krvavou kaši.

Mo Ran líně odpověděl: „Vrátit ti ho? Jak pošetilé. Co kdybys použil svůj mozek a trochu přemýšlel. Mistr a já se navzájem tolik nenávidíme. Myslíš snad, že bych mu dovolil žít?

„Ty…!“ Xue Mengova tvář zbledla, ustoupil a vytřeštil oči. „Nemohl bys… nebyl bys…“

„Nebyl bych co?“ Zahihňal se. „Proč my neřekneš, co bych nemohl?“

Xue Mengův hlas se chvěl. „Ale on je tvůj… On je přece tvůj mistr. Jak tu vinu můžeš snést?“

Vzhlédl k Mo Ranovi, který seděl na císařském stolci. Na nebesích panuje Fuxi, podsvětí vládne Yanluo a na zemi je Mo Weiyu. Xue Meng odmítal uvěřit, že i když se Mo Ran stal císařem, by byl schopen něčeho takového.

Xue Meng se třásl, z očí mu stékaly hořké slzy. „Mo Weiyu, jsi ty ještě lidská bytost? On…“

„On co?“

Xue Mengovi se chvěl hlas. „Ty moc dobře víš, jak s tebou zacházel.“

Mo Ran se začal smát. „Chceš mi připomenout, že mě seřezal tak, až ze mě crčela krev? Chceš mi připomenout, že mě nechával klečet, abych se přiznal ke svým poklesků? Nebo mi chceš připomenout, že kvůli bezcenné chátře, jako jsi ty, se mi třikrát postavil do cesty, třikrát zmařil mé úsilí?

Xue Meng potřásl hlavou.

Ne, Mo Rane, ne. Nenech se ovládat svou záští. Jen si vzpomeň. Ohlédni se nazpátek.

Kdysi tě učil kultivaci a bojová umění a ochraňoval tě.

Kdysi tě učil číst a psát. Učil tě skládat básně a malovat obrazy.

Kdysi se naučil vařit, aby mohl vařit pro tebe, i když byl nešikovný a měl ruce celé pořezané.

Kdysi čekal… čekal až se vrátíš domů, čekal o samotě od soumraku až do svítání.

Na jazyk se mu dralo tolik slov, ale nakonec dokázal Xue Meng jen vzlykat. „Míval špatnou náladu a mluvil hrubě, ale i já poznám, že se k tobě choval tak pěkně, tak proč… jak jsi mohl…“

Xue Meng zvedl hlavu, ale už nedokázal mluvit, dusil se pláčem.

Po chvíli se z trůnu ozval tichý povzdech: „Hm. Jenže, Xue Mengu, věděl jsi, že on kdysi zabil jediného člověka, kterého jsem kdy miloval?“

Rozhostilo se mrtvé ticho.

Bolest v břiše byla jako spalující oheň. Tělo se trhalo na kousky.

„Ano, kdysi jsme byli žák a mistr. Jeho tělo odpočívá v Pavilónu rudých lotosů na jižním vrcholku. Leží mezi lotosovými květy, vypadá jako by jen spal.“ Mo Ran lapal po dechu a snažil se být klidný. Jeho tvář byla bez výrazu, ale prsty zatínal do stolku z růžového dřeva, klouby bílé a otlačené.

„Použil jsem svou duchovní sílu, abych jeho tělo uchoval. Jestli ho chceš vidět, běž tam, neztrácej čas se mnou. Jdi, než umřu.“

Pocit odporné sladkosti mu stoupal jícnem; Mo Ran několikrát zakašlal a když znovu otevřel ústa, mezi jeho rty už vytékala krev. Oči měl však stále jasné. Promluvil zastřeným hlasem: „Běž, běž se na něj podívat, rychle, než zemřu a síla se uvolní a on se rozpadne na prach.“

Potom se zoufalým výrazem zavřel oči. Jed zasáhl srdce; vyšlehly palčivé plameny trýzně. Agónie byla tak strašlivá, že se Xue Meng odvrátil. Mezi nimi se rozvíjely závoje beznaděje, jako by je oddělovalo tisíc mil oceánu a jeho hlas vycházel odněkud z hlubiny. Krev mu proudila z úst. Mo Ran svíral své rukávy; jeho svaly se stáhly v křeči.

Když znovu otevřel zakalené oči, byl Xue Meng dávno pryč. Kultivace toho parchanta není špatná, za chviličku doběhne na jižní pahorek, a ještě naposledy uvidí svého mistra.

Mo Ran se napřímil a zavrávoral, jak se postavil na nohy. Rukama potřísněnýma krví načrtl magickou pečeť a přenesl se před Nebeskou věž na hoře Sisheng. Byl podzim. Jabloně haitang bohatě kvetly a padající květy unášel vítr.

Nevěděl, proč si k ukončení svého hříšného života vybral toto místo, ale měl pocit, že když tu jsou tak krásné květy, nebude to špatný hrob. Lehl si do rakve a díval se na tiše vadnoucí květy, které opadávaly. Padaly do rakve, padaly na jeho tváře. Tančily a třepotaly jako vadnoucí minulost. V tomto životě, po nesčetných zápasech, se z bastarda, který neměl nic, stala Jeho císařská Výsost, jediná na celé zemi. Rouhal se a na rukách měl krev. Ze všeho, co miloval, co nenáviděl, po čem toužil, co nesnášel, nakonec nic nezbylo. A nakonec si ani nenapsal svým divokým a neuhlazeným rukopisem žádný epitaf, nic troufalého jako „Pán věků“ nebo směšného, jako „pařený“ nebo „smažený“, nenapsal vůbec nic. Hrob prvního císaře kultivačního světa nenesl žádný nápis.

Za divadlem, které trvalo jedno desetiletí se zatáhla opona.

O mnoho a mnoho hodin později zástup s pochodněmi jako ohnivý had vnikl do paláce. Ale nebylo tam nic, jen prázdný palác Wushan, hora Sisheng, která přišla o duši a Xue Meng, který se proplakal až k vyčerpání a ležel u prachu rozsypaného na zemi v Pavilónu rudých lotosů.

A u Nebeské věže, tam byl Mo Weiyu, jenže jeho tělo už vychladlo.

2. kapitola – Jeho Výsost žije

„Srdce mé dotlouklo a myšlenky se obrátily v prach, když tu náhle mrazivou noc prozářilo světélko jara. Mohla se snad nebesa slitovat nad stéblem trávy v odlehlém údolí? Bojím se, bojím, že žití je klamavé a jen samý žal.

K jeho uším doléhal pronikavý ženský hlas, verše chřestily jako perly a korálky z nefritu, až z toho Mo Ranovi hučelo v hlavě; žilka nad jeho obočím divoce pulzovala.

„Co je to za kravál! Kde se tu vzala ta ukvílená jezinka! Sluhové, vyhoďte tu děvku!“

Až potom, co to vykřikl, uvědomil si, že je něco špatně.

…Copak nezemřel?

V hrudi ho zabodaly zloba, chlad, bolest a osamělost. Mo Ran otevřel oči. Vše, co se stalo před jeho smrtí, před ním vířilo jako sněhové vločky rozfoukané větrem. Ležel v posteli, ale nebyla to postel na hoře Sisheng, ale postel s řezbami draků a fénixů; dřevo nasáklé pachem líčidel. Červeno-růžová přikrývka byla zdobená výšivkou s motivem mandarínských kachen. Byla to postel, jaká se dá najít jedině v nevěstinci.

Mo Ran strnul. Už věděl, kde je. Byl v zábavní čtvrti města poblíž hory Sisheng. Zábavní čtvrť byla prostě čtvrť bordelů. Šup tam, šup ven.

Mo Ran si v mládí prošel obdobím zhýralosti a v podobném podniku strávil poměrně dost času. Jenže ten dům prodali a stala se z něj vinárna, a to v době, kdy mu bylo něco přes dvacet. Jak mohl zemřít a dostat se sem?

Možná, protože v minulém životě hodně hřešil a provinil se vůči mnoha lidem, potrestal ho podsvětní soudce tím, že byl znovuzrozen k životu v nevěstinci a k uspokojování tamějších zákazníků?

Jak zoufale uvažoval, otočil se na bok a spatřil vedle sebe spáče.

„U všech ďasů, kdo to je?“

Byl to úplně nahý muž. Vypadal velmi půvabně; v jeho vzhledu se mísily chlapecké a dívčí rysy.

Mo Ran na sobě nedal nic znát, ale byl celý zmatený. Chvíli zíral na chlapcovu krásnou tvář a potom si najednou vzpomněl.

Nebyl to ten kluk, po kterém, když byl mladý, bláznil, a jmenoval se…Rong San? Nebo Rong Jiu? Vlastně bylo jedno, jestli byl San nebo Jiu, hlavní bylo, že se ten prostitut nakazil nějakou pohlavní chorobou a už dávno zemřel. Už i jeho kosti musely zetlít. A přesto je teď tady, elegantně stočený po jeho boku, se spoustou drobných modrých a fialových skvrnek na krku a na ramenou, takových, co obvykle vzniknou po příliš urputném líbání.

Mo Ran protáhl obličej, zvedl přikrývku a podíval se pod ní.

Tento Rong, možná San, možná Jiu, tedy dejme tomu Rong Jiu, měl své hezké útlé tělo pokryté odřeninami od provazů a jeho bělostná, štíhlá stehna byla ještě pořád rafinovaně svázaná červeným lanem.

Mo Ran si mnul bradu; pozoruhodné.

Podívejme! Jaká znamenitá bondáž, jaká vytříbená technika, jaká povědomá scéna!

K čertu, že by ho byl svázal sám?

Jako kultivující toho přečetl hodně o tématu znovuzrození. Začínal mít podezření, že se nějak vrátil zpátky v čase.

Aby se ve svém podezření utvrdil, sáhl po bronzovém zrcadle. Zrcadlo bylo dost oprýskané, ale přesto odráželo jeho zamžený obraz.

Mo Ranovi bylo dvaatřicet let, když zemřel, ale tvář v zrcadle byla mladičká. Byla to okouzlující tvář, která vyzařovala mladistvou domýšlivost, která vypadala na patnáct nebo šestnáct let.

V pokoji nikdo jiný nebyl. Tím pádem bývalý krutý vládce kultivačního světa, zlý tyran Bashu, pozemský císař, pan hory Sisheng a Taxian Junu, samotný Mo Ran, mohl po výše uvedených úvahách upřímně vyjádřit své pocity.

„Do prdele."

Ta slova probudila Rong Jiua.

Krasavec se malátně posadil, lehká přikrývka se mu svezla z ramen a odhalila tak notný díl nahé pleti. Odhrnul své dlouhé, jemné vlasy, zvedl oči nalíčené broskvovou červení a rozmazanou rumělkou a zíval.

„Och, mladý pane Mo, dnes jste vzhůru nějak brzy."

Mo Ran neodpověděl. Tehdy ho opravdu přitahoval takový typ jako byl Rang Jiu; subtilní a androgynní. Nyní dvaatřicetiletý pán Taxian Junu nemohl pochopit, co na něm tehdy vůbec viděl.

„Nespalo se vám dobře? Měl jste noční můru?"

Co, noční můru! Zatraceně, Jeho Výsost přece zemřela.

Rong Jiu si myslel, že stále mlčí, protože má špatnou náladu, vyklouzl z postele, postavil se před vyřezávané okno a Mo Rana zezadu objal pažemi.

„Mladý pane Mo, věnujte mi pozornost, na co to pořád myslíte?"

Z toho objetí Mo Ranovi zezelenal obličej. Toužil jen po tom, aby mohl tu kurvičku ze sebe setřást a mohl uštědřit té křehoučké tvářičce pořádných pár políčků, ale ovládl se.

Cítil trochu závrať a celá ta situace ho vyváděla z míry.

Konec konců, pokud se opravdu vrátil, nemohl přece začít Rong Jiua z ničeho nic bít, zvlášť pokud se s ním včera miloval. Vypadalo by to, že zešílel. Ne, opravdu to nemohl udělat.

Mo Ran změnil svůj výraz a začal předstírat, že má špatnou paměť: „Co je dnes za den?"

„Čtvrtý den pátého měsíce."

„Třicátého třetího roku?"

„To bylo vloni. Teď je třicátý čtvrtý rok. Říká se, že výjimeční muži bývají roztržití."

Třicátý čtvrtý rok…

Mo Ranovy myšlenky se divoce rozběhly. Toho roku mu bylo šestnáct a byl uznán jako dávno ztracený bratranec vůdce sekty z hory Sisheng; přes noc se změnil ze zbitého psa v hřadujícího fénixe.

Opravdu je to život?

Nebo je to jen marný sen ve smrti…

Rong Jiu se usmál: „Mladý pán Mo má jistě velký hlad, takže si ani nepamatuje jaký je dnes den. Počkejte chvilku, přinesu nějaké jídlo. Co takhle olejový koláček?“

Mo Ran se před chvílí procitl k životu a nebyl si jistý tím, co má vůbec dělat. Řekl si, že asi bude nejlepší chovat se jakoby nic. Vrátil se ke svým sebevědomým způsobům, překonal svůj odpor a laškovně štípl Rong Jiua do stehna.

„To zní dobře! Chci ještě rýžovou kaši a chci abys mě nakrmil.“

Rong Jiu se oblékl a odešel, ale brzy se vrátil s podnosem, na kterém byla miska rýžové kaše s dýní, dva koláčky youxuan a talířek s přílohou.

Mo Ran měl opravdu trochu hlad. Chystal se sáhnout po koláčku, ale Rong Jiu mu odsunul ruku.

„Mladý pán dovolí.“

Rong Jiu vzal koláček a posadil se Mo Ranovi na klín. Měl jen tenký oděv a žádné spodní prádlo, nohy široce roztažené a bezostyšně se tělem tiskl k Mo Ranovi.

Mo Ran mu zíral do tváře. Rong Jiu se domníval, že Mo Ran je už zase vzrušený.

„Co se na mně tak díváte? Jídlo vychladne.“

Mo Ran chvíli mlčel. Pamatoval si „dobrý skutek“, který Rong Jiu vykonal za jeho zády v předchozím životě a koutky úst se mu stočily do úsměvu.

Hlava Taxian Junu byla dost zběhlá v páchání různých ohavností. Pokud byl něčím zaujatý, nebylo mu to nikdy příliš odporné. To, co se chystal provést teď, byla pouhá dětská hra.

Mo Ran se nenuceně opřel o židli: „Sedni si.“

„Já…já už sedím.“

„Ty ale přece víš, jak se máš posadit.“

Rong Jiu zčervenal: „Nač ten spěch, ať se mladý pán napřed naj…ach…“

Než stačil dokončit větu, Mo Ran si jej přitáhl a přitiskl na sebe. Rong Jiu shodil misku s kaší na zem a zašeptal: „Mladý pane, ta miska…“

„To nevadí.“

„Vážně byste se měl napřed nají…nn…ach…“

„Nejím snad právě teď?“ Mo Ran jej držel za pas. Ve zřítelnicích se mu odrážel obraz Rong Jiuovy ladné tváře a šíje.

Ve svém minulém životě v důvěrných chvílích rád líbal ty rudé rty. Konec konců Rong Jiu byl pohledný a uměl volit ta správná slova. Byla by lež tvrdit, že k němu Mo Ran nikdy nic necítil.

Jenže dnes už Mo Ran věděl, co majitel těch krásných rtíků prováděl za jeho zády. Teď mu ty rty byly nesnesitelně odporné a rozhodně se je nechystal líbat.

Dvaatřicetiletý Mo Ran se od toho šestnáctiletého lišil v mnoha ohledech. Například ten šestnáctiletý ještě věděl, co je to něha a důvěrnost. Tomu dvaatřicetiletému zůstalo už jen násilí.

Mo Ran tvrdě zíral na Rong Jiua, který z toho drsného souložení omdlel, slabě se usmál, a zároveň přimhouřil oči, temné oči s rudými záblesky pohrdání. Odtáhl Rong Jiua za vlasy k posteli. Sebral střep z rozbité misky a přiložil ho Rong Jiuovi k obličeji.

Za každou křivdu se vždycky mstil; teď to nebylo jiné.

Myslel na to, jak moc mu kdysi na Rong Jiuovi záleželo, jak ho dokonce chtěl z nevěstince vykoupit a ten se mu odvděčil tím, že proti němu s jinými pletichařil za jeho zády. Jeho úsměv se rozšířil, když mu položil střep na bradu.

Živobytím toho člověka bylo jeho tělo; bez tváře už nebude mít nic.

Bude se toulat ulicemi jako pes, bude se plazit po zemi, budou do něj kopat a zažije všechny možné způsoby týrání a ponižování… samo to pomyšlení ho tak těšilo, že pocit znechucení ze soulože s tou osobou se rozplynul jako dým.

Mo Ran se sladce usmíval. Jen trochu přitlačí, jen vytryskne pár stružek krve.

Mladík byl v bezvědomí, přesto se zdálo, že cítí bolest; zasténal. Vypadal bezmocně. Na jeho řasách se leskly slzy.

Ruka se zastavila.

Mo Ran se vzpamatoval. Uvědomil si, co se právě chystal udělat. Chvíli byl jako omámený, potom konečně svou ruku odtáhl.

Spáchal tolik zlých činů, že už je dělal jen ze zvyku. Zapomněl, že se vrátil ze smrti. Všechno se má teprve stát, ještě neudělal neodpustitelné chyby, ještě žije. Nemusí se vydat stejnou cestou zla a krutosti.

Posadil se a opřel si nohy o postel, pořád si bezmyšlenkovitě hrál s porcelánovým střepem. Všiml si, že na stole je ještě pořád jeden olejový koláček. Vzal jej, rozbalil navoskovaný papír a začal koláček chroupat, až všude létaly drobky a na rtech měl mastnotu.

Koláček byl specialitou zdejšího podniku. Nebylo to nic zvláštního, v porovnání s lahůdkami, které ochutnal později. Ale od té doby, co nevěstinec zanikl, Mo Ran už nikdy takový koláček nejedl.

Po všech těch strašných událostech měl najednou na jazyku zase známou chuť. Pocit neskutečnosti s každým soustem pomalu mizel.

Když koláček dojedl, pocit otupělosti, který celou dobu měl, zmizel.

Opravdu žije.

Všechno to zlo, které napáchal a které se nedalo napravit, se ještě nestalo.

Ještě nezavraždil strýce a tetu, ještě nesrovnal se zemí sedmdesát dva měst, neuvrhnul do hanby své učitele a předky, ještě se neoženil, ještě…

Ještě nezemřel.

V ústech měl pořád chuť toho koláčku, olizoval si zuby a cítil, jak se záchvěv radosti v jeho hrudi rozpíná až do horečnatého vzrušení. Ve svém minulém životě se rouhal nebi a zemi; klesl až k užívání tří zapovězených technik. Dvě z nich ovládl. Ta třetí, znovuzrození, vzdorovala jeho snahám.

To, co ani s největší námahou nedokázal za života, mu spadlo do klína po smrti.

Všechnu tu nechuť, žal bezútěšnost a osamělost, všechny své složité pocity z minulosti, měl pořád v srdci. V mysli měl stále obraz armády, která pochoduje k hoře Sisheng, obraz požáru, který svítí na vzdálenost deseti tisíců sáhů, obraz vlastní smrti.

Tehdy už opravdu nechtěl žít. Lidé tehdy říkali, že na ty, kdo se ocitnou v jeho blízkosti, padne kletba a že zemře opuštěný. Všichni se k němu obraceli zády. Na konci si připadal jako oživlá mrtvola; slepý, hluchý a osamělý.

Nechápal, jak je možné, aby se tak se špatný člověk jako on mohl vrátit ze smrti k životu.

Vždyť kvůli příkoří z dávné minulosti chtěl Rong Jiuovi zohavit obličej.

Rong Jiu byl lakotný a měl nade vše rád peníze. Mohl by ho vytrestat tím, že by prostě nezaplatil, a ještě nějaké stříbro vzal. Ještě nechtěl nést břemeno jakým je zmařený život.

„Nechávám tě z toho vyváznout lacino, Rong Jiu," řekl Mo Ran s úsměvem a vyhodil střep z okna.

Potom vyprázdnil Rong Jiuovu pokladnici, sebral i šperky, beze spěchu se oblékl a upravil a vyšel ven.

Budou tam strýc, teta, bratranec Xue Meng, mistr a…

Mo Ranův výraz při té vzpomínce zjihl.

„Starší bratře, už jdu."

3. kapitola – Starší bratr Jeho Výsosti

Hm, když se jeho duše přenesla v čase, nepřenesla se úroveň kultivace, které v minulém životě dosáhl?

Mo Ran odříkal zaklínadlo a pocítil, jak se mu v těle vzedmula duchovní energie. Bylo jí dost, ale nebyla nijak silná. Takže úroveň kultivace se nepřenesla. To nevadí. Je přece chytrý a vnímavý a má vrozené nadání; bude kultivovat zase znovu, takže o mnoho nejde. Znovuzrození je přece výjimečná událost, která nemá žádné srovnání, nějaké malé nedokonalosti se musely objevit. Když tak uvažoval, Mo Ranovo ponuré a divoké vzezření se změnilo na výraz tváře, který odpovídal šestnáctiletému mladíkovi. Bezstarostně se vydal za svou sektou.

Léto vrcholilo. Koňmi tažené vozy rychle uháněly kolem, jejich kola rachotila a šestnáctiletému Mo Ranovi nikdo nevěnoval pozornost. Jen venkovanka, která přerušila práci na poli, aby z čela setřela pot, si toho výjimečně pohledného mladíka všimla a chvíli se na něj dívala. Mo Ran její pohled opětoval a bez jakýchkoli zábran se na ni usmíval, dokud žena nezrudla a neodvrátila zrak.

K večeru Mo Ran dorazil do města Wuchang. Město leželo v blízkosti hory Sisheng, v dálce se tyčily vrcholky hor, obklopené oblaky, které ozařovalo krvavě rudé slunce. Pohladil si prázdné břicho a zamířil do hostince. Když si prohlédl nabídku jídel, zaklepal na pult: „Hostinský, dám si nakládané kuře, droby v pálivé omáčce, dvě libry nudlí a talíř hovězích plátků.“

Hostinec byl oblíbený a hučelo to tu shonem. Na stupínku seděl vypravěč, mával vějířem a živě vykládal příběh o hoře Sisheng; vzduchem létaly spršky slin.

Mo Ran si vybral místo u okna a během jídla naslouchal.

„Jsem si jistý, že všichni dobře víte, že svět kultivace je rozdělený na dvě části: horní a dolní. Dnes budeme vyprávět o největší sektě dolní kultivační oblasti, o hoře Sisheng. Víte, že před sto lety byl Wuchang zpustlé a chudé město, protože blízko je brána do říše démonů? Po setmění se nikdo neodvažoval vyjít z domu. Když někdo opravdu musel putovat v noci, musel zvonit na vymítací zvonek, rozhazovat popel z kadidla a papírové peníze a odříkávat: ‚lidi zadržují hory, démony zadržuje papír' a jít tak rychle, jak jenom dokázal. Ale v dnešní době město je rušné a vzkvétá, není to tu jiné než jinde, a to jen díky sektě z hory Sisheng. Spravedlivá sekta sídlí přímo u brány říše démonů, na rozhraní jinu a jangu. Přitom sekta nebyla založena nijak dávno…"

Mo Ran slyšel tohle vyprávění tolikrát, že měl pocit, že z toho má na uších mozoly, a tak se raději začal dívat ven oknem. Náhodou si právě před oknem rozložilo stánek několik cizinců oblečených jako kultivující; přivezli velkou klec zakrytou černou látkou a pořádali pouliční představení. To bylo mnohem zajímavější než vypravěčovo povídání.

Mo Rana to dočista vtáhlo.

„Račte sem, račte všichni. Uvidíte mláďata pixiu, bájné dravé šelmy, která jsme my sami zajali a zkrotili, takže umí předvádět různé kousky, umí dokonce i počítat! Není snadné konat takové odvážné činy, podarujte nás drobným penízkem! Zůstaňte a dívejte se. Uvidíte první číslo – počítadlo pixiu.

Kultivující s mávnutím strhli z klece černou látku a odhalili tak párek tvorů s medvědími těly a lidskými tvářemi.

Cože? Taková krotká chundelatá medvíďata? Jak si můžete dovolit tvrdit o nich, že jsou to pixiu? To je pěkná hloupost, tomu může věřit jen úplný tupec!

Ale Mo Ran měl brzy špatný výhled, protože se tam shluklo asi dvacet nebo třicet tupců, kteří pokřikovali a tleskali, takže to brzy přitáhlo pozornost všech návštěvníků hostince, což bylo pro vypravěče velmi nepříjemné.

„Současný vůdce sekty na hoře Sisheng je proslulý svou silou a znamenitostí…"

„Pěkné! Opakovat!"

Vypravěče to velice povzbudilo, a tak vzhlédl, kdo to vykřikl, a uviděl hosta, kterému hořela tvář vzrušením, ale ten nesledoval jeho, ale představení venku na ulici.

„Ó! Pixiu počítá na počítadle!"

„Jé, to je úžasný!"

„To je zábava! Ať znova hodí tím jablkem!"

Celý hostinec se smál; všichni se nahrnuli k oknům, aby mohli vidět ven. Vypravěč se zoufale snažil pokračovat: „Mistr je nejvíce proslulý svým vějířem, on…"

„Ha, ha, ha, ten pixiu se světlou srstí chce sníst jablko, podívejte, jako ho koulí po zemi!"

Vypravěč si otřel čelo šátkem; rty se mu chvěly vztekem.

Mo Ran stiskl rty a usmál se. Přes korálkový závěs zakřičel: „Přestaň s horou Sisheng a vyprávěj o ‚Osmnácti objetích', zaručuji, že tě pak budou všichni poslouchat."

Vypravěč netušil, že ta osoba za korálkovým závěsem je sám Mo Ran, mladý pán z hory Sisheng, takže se obrnil počestností a vykoktal: „Vu-vulgární příběhy se nehodí pro vy-vybranou společnost."

„Tomu ty říkáš vybraná společnost? Vzpamatuj se!"

Zdola je přerušil výbuch hluku.

„To je ale rychlý kůň!"

„To musí být kultivující z hory Sisheng!"

Směrem od hory Sisheng přicválal černý kůň; jako blesk vpadl doprostřed představení. Na koni seděli dva lidé, jeden z nich měl na hlavě černý bambusový klobouk a byl celý zahalený do černého pláště, takže se nedalo rozeznat, zda je to muž, nebo žena, či jak starý je. Druhým jezdcem byla asi

čtyřicetiletá žena s hrubýma rukama a strhanou tváří. Jakmile uviděla ty medvědy s lidskými obličeji, rozplakala se. Slezla z koně a klopýtala k nim.

„Moje děti! Ach, moje děti!“

Obecenstvo bylo zmatené. Někteří si drbali hlavy a mumlali: „Ech, nejsou to snad mladí pixiu? Proč ta ženská říká, že jsou to její děti?“

„Třeba je to máma těch pixiu.“

„No, tak to je něco, samice dokonce může mít lidskou podobu!“

Tihle vesničané nic neznali, takže blábolili nesmysly, ale Mo Ran to okamžitě pochopil.

Kolovaly zvěsti, že někteří kultivující unášejí děti, vyříznou jim jazyk, aby nemohly mluvit, kůži jim polévají vroucí vodou, a pak na jejich krvácející tělo přikládají srstnatou zvířecí kůži, takže když krev zaschne, vypadají jako obludy. Ty děti nemohou mluvit a neumějí psát, a tak jim nezbývá než snášet týrání a poslušně předvádět kousky jako „počítadlo pixiu“, protože každá neposlušnost jim vynese jen výprask. Není divu, že necítil žádnou démonickou energii, tihle „pixiu“ nebyly nestvůry, ale živí lidé…

Zatímco Mo Ran přemýšlel, osoba v černém plášti se sklonila ke kultivujícím a něco šeptala, ti rozčileně vyletěli.

„Omluvit se? Nepřipadá v úvahu! No a co, že jste z hory Sisheng? Máte se starat o sebe! Na něj!“

Vrhli se na postavu v černém plášti.

„Au.“ Když Mo Ran viděl, že žáka z jeho sekty bijí, jen se tlumeně zasmál: „To je ale mela.“ Nehodlal mu nijak pomáhat. Odjakživa měl odpor vůči spravedlivým a přehnaně horlivým způsobům své sekty. Dost jejích členů se jako hlupáci vrhali do jakýchkoli problémů, které se právě vyskytly. Zabývali se každou sebemenší hloupostí, i tím, když kočka nějaké stařenky nemohla slézt ze stromu. Celá sekta, od jejího vůdce po posledního sluhu, byli pitomci. Svět je plný bezpráví, tak co? Jeden by se musel rozkrájet.

„Perou se! Perou se! Jéje, to byla rána!“

Lidé v hostinci i před hostincem se seběhli, aby se podívali na další představení.

„Tolik na jednoho, že se nestydíte!“

„Pane, kryjte si záda! Au! Je blízko! Ááá!“

„Hezky uhnul!“

Ti lidé milovali rvačky, ale Mo Ran se už dívat nechtěl. Viděl už dost krveprolití, a to co se právě odehrávalo, ho zajímalo asi tak, jako bzučení much. Líně si ze šatů smetl drobečky arašídů a zvedl se k odchodu.

Boj mezi osobou v černém plášti a kultivujícími dole venku uvízl na mrtvém bodě. Mo Ran zkřížil ruce a opřel se o dveře hostince. Jednou se podíval a pak rozmrzele mlaskl.

No, to je ostuda.

Každý, kdo pocházel z hory Sisheng, byl udatný bojovník, každý se vyrovnal deseti mužům, ale osoba v černém plášti bojovala prachbídně. I když ji strhli z koně, obstoupili a kopali do ní, rány neoplácela. Pouze zdvořile pronesla: „Ctihodní muži užívají k řeči svá ústa, ne své pěsti. Snažím se vás přesvědčit, tak proč neposloucháte?“

Kultivující si pomysleli: co to má být? Je pořádně ztlučený, přitom vykládá nesmysly. Má snad v hlavě piliny?

Mo Ranova tvář se však změnila; na chvíli se mu zatočila hlava. Zadržel dech, oči se mu nedůvěřivě rozšířily – ten hlas…

„Shi Meii!“ Mo Ran vykřikl a vyrazil dopředu, dočista vyvedený z míry. Uvolnil svou duchovní sílu a jeho útok naráz smetl pět kultivujících podvodníků. Poklekl na zem vedle osoby v černém plášti, plášť byl teď pokrytý blátivými otisky bot; nedokázal zabránit tomu, aby se mu nechvěl hlas.

„Shi Meii, jsi to ty?“

4. kapitola – Bratranec Jeho Výsosti

Tento Shi Mei nebyl žádná shimei, tedy mladší sestra. Byl to zcela nepochybně muž, a vzhledem k tomu, že u sekty pobýval už dlouho, patřil ke starším žákům a pro Mo Rana to byl starší bratr. Za to, že nesl takové nešťastné jméno mohla nedůvtipnost vůdce hory Sisheng.

Shi Mei byl sirotek a vůdce hory Sisheng ho našel v divočině. Bylo to slabé a neduživé dítě, takže se mu vůdce hory Sisheng rozhodl dát prosté jméno, protože se říká, že prosté jméno přinese dítěti snadnější život.

Jako dítě býval hezoučký a připomínal roztomilé děvčátko a tak mu vůdce sekty nakonec dal jméno Xue Ya, což se dalo vykládat i jako „Jeskyňka“.

Jak Xue Ya vyrůstal, byl stále pěknější a pěknější; klenutá obočí a kulaté oči mu dávaly nesmírně půvabné vzezření. Celkově působil dojmem uchvacující a výjimečné krásy.

Vulgární a nevzdělaní vesničtí rolníci by snad se jménem Xue Ya spokojili, ale slyšel někdy někdo o tom, že by se pověstným kráskám dávala jména jako „Psí kulky“ nebo „Železný sloup“?

Ostatní žáci sekty to považovali za nevhodné, a přestali ho jménem Xue Ya oslovovat. Ale protože jméno mu propůjčil vůdce hory Sisheng, nikdo se neodvážil je změnit, tak mu, více méně v žertu, začali říkat shimei - mladší sestřičko.

Shimei zaznívalo pořád a všude, takže po nějaké době a troše rozvažování pán Sishengu pokynul a vlídně nadhodil: „Xue Ya, proč si nakonec nezměníš jméno na Shi Mei doopravdy?

Vlastně to byla hodně odvážná otázka. Kdo by se nezhrozil z takového jména? Jenže Shi Mei měl laskavou a mírnou povahu a když viděl, že vůdce hory Sisheng ho sleduje s radostným očekáváním, s tím, že právě vymyslel něco ohromného, nedokázal ten návrh odmítnout. I když se tím cítil dotčený, nemohl zahanbit vůdce sekty, takže poklekl a pokorně to jméno přijal. Od té doby se jmenoval Shi Mei.

Člověk v černém plášti několikrát zakašlal, potom konečně popadl dech. Podíval se na Mo Rana a řekl: „Mm, A Rane, co tu děláš?“

Za tenkým mušelínovým závojem na Mo Rana hleděl pár očí průzračných jako pramínek čiré vody a jasných jako půlnoční hvězdy; pohled mu pronikal až do hlubin srdce.

S tím jediným pohledem se rozlomila pečeť, která poutala skryté city a něžnou náklonnost.

Byl to Shi Mei. Nedalo se o tom pochybovat.

Mo Ran byl ve svém minulém životě pěkný darebák a měl pletky se spoustou žen a mužů. Sám se divil, že z toho nezemřel na tělesné vyčerpání. Jenže toho, komu dal své srdce, se neodvažoval ani dotknout. On a Shi Mei si byli blízcí, ale v jejich vztahu šlo jen o nejasnou náklonnost. Až do Shi Meiovy smrti se Mo Ran nedostal dál než k držení za ruku a k jedinému náhodnému polibku.

Mo Ran měl pocit, že sám je chlípný a špinavý, zatímco Shi Mei je nevinný a čistý. Myslel si, že se k sobě nehodí.

Když ještě žil, Mo Ran jej zbožňoval a když zemřel, bylo to ještě silnější. Byl pro něho jako prchavý svit luny. Ať se snažil sebevíc oživit vzpomínky na něj, ten mrtvý už patřil jen minulosti, nezbylo z něj nic než hrouda hlíny. Jeho obrys se v podsvětí rozplynul mezi stíny.

Ale teď stál Shi Mei před ním, zase živý. Jen s velkým úsilím a vší silou vůle ovládl Mo Ran své pocity.

Pomohl Shi Meiovi vstát a očistit plášť, zatímco se mu bolestivě svíralo srdce.

„Kdybych tu nebyl, ublížili by ti mnohem víc! Proč ses nebránil?“

„Chtěl jsem je přesvědčit…“

„S takovými lidmi se nejde dohadovat! Je ti něco? Bolí tě něco?“

Odkašlal si. „A Rane, já…já jsem v pořádku.“

Mo Ran se otočil se zuřivým výrazem ke kultivujícím a řekl: „Odvážili jste se vztáhnout ruce na někoho z hory Sisheng. Vy ale máte odvahu.“

„A Rane, nech toho…“

„Chcete se rvát? Tak pojďte!“

Kultivující dostali od Mo Rana jen jediný úder, ale to jim stačilo, aby zjistili, že jeho úroveň kultivace zdaleka předčí tu jejich. Rychle couvali pryč; ze střetu s ním měli strach.

Shi Mei si povzdechl a napomenul jej: „A Rane, vyhýbej se sporům a odpouštěj.“

Mo Ran se otočil zpět k Shi Meiovi, nemohl si pomoci, aby nepociťoval hořkost a smutek; v koutcích očí ho začalo pálit.

Shi Mei byl odjakživa dobrosrdečný. Ani když umíral, neměl v sobě žádnou zlobu, žádnou zášť. Pokoušel se Mo Rana přesvědčit, aby nechoval žádnou nenávist vůči mistrovi, který místo toho, aby zachránil Shi Meiův život, rozhodl se zůstat stranou a nehnout ani prstem.

„Ale oni…“

„Já jsem v pořádku, vidíš, nic se nestalo. Nemít potíže je lepší než mít hodně potíží, prosím poslechni mně, jako svého staršího bratra.“

„Dobře, poslechnu tě. Poslechnu všechno, co řekneš.“

Potřásl hlavou a zlobně pohlédl na kultivující: „Slyšeli jste to? Můj starší bratr mne kvůli vám prosil o shovívavost. Seberte se a zmizte! Proč jste ještě tady? Čekáte, že vás vyprovodím?“

„Ano, ano, my odcházíme!“

Shi Mei jim však řekl: „Počkejte.“

Kultivující se začali domnívat, že se Shi Mei rozhodl potom, co ho tak zbili, že je nenechá odejít tak snadno. Proto poklekli a začali bít čely o zem: „Ctěný pane, ctěný pane! Chybovali jsme, byli jsme tak nevědomí. Prosíme tě, propusť nás!“

„Předtím, když jsem se vás snažil přesvědčit, jste mne neposlouchali.“ Shi Mei vzdychl. „Unesli jste děti a zarmoutili jejich rodiče. Jak s tím vědomím můžete dál žít?“

„Velice toho litujeme! Ctěný pane, byla to velká chyba! Už to nikdy neuděláme!“

„Od nynějška musíte vést dobrý život, už nesmíte konat zlé činy. Rozumíte?“

„Rozumíme, rozumíme. Ctěný pán nám to objasnil. Poučili jsme se.“

„Jděte se tedy omluvit té paní a uzdravte ty děti.“

A tím ta příhoda skončila. Mo Ran pomohl Shi Meiovi na koně a pro sebe půjčil dalšího koně ve stáji. Oba zamířili bok po boku do sídla své sekty.

Vysoko na obloze svítil měsíc, jeho světlo pronikalo listím stromů a rozlévalo se po lesní cestě. Jak tak ujížděli, Mo Ran začal mít radostnou náladu. Předtím si myslel, že Shi Meie neuvidí dříve než na hoře Sisheng. Nečekal, že by Shi Mei kvůli nějaké záležitosti sestoupil na úpatí hory a náhodou se s ním setkal. Více a více se utvrzoval v tom, že on a Shi Mei jsou si souzeni. I když teď, pravda, si nebyli blízcí, v minulém životě mezi nimi k něčemu přece jenom došlo. Takže to nepochybně přijde i tentokrát, je to jen otázka času.

Jediné, s čím si musí dělat starosti je, jak Shi Meie ochránit, aby se ty události z onoho roku nestaly, aby Shi Mei nezemřel v jeho náručí…

Shi Mei nevěděl nic o tom, že Mo Ran se znovuzrodil a klábosil s ním jako vždy, když se odněkud vraceli. Brzy dojeli na horu Sisheng.

Kdo by si pomyslel že v hluboké noci před bránou na někoho vůbec narazí, a ten někdo se bude rozčilovat.

„Mo Rane! Ty ještě znáš cestu?“

„Hej?“

Mo Ran vzhlédl; to je tohle vzteklé děcko. Nebyl to nikdo jiný než mladý Xue Meng. Ve srovnáním s Xue Mengem, kterého viděl krátce před smrtí, byl ten patnáctiletý mnohem neukázněnější a pohlednější. Byl oděný do lehké zbroje s modrým lemováním na černém podkladu, vyčesané vlasy měl sepnuté stříbrnou sponou. Kolem útlého pasu měl zapjatý pás ozdobený lví hlavou, na předloktích měl nátepníky a lýtka měl chráněná ovínky. Šavle na jeho zádech zářila studeným světlem a toulec u jeho levé paže se třpytil stříbrem.

Mo Ran povzdechl a pomyslel si: tak oslnivý. Xue Meng ať už jako výrostek nebo jako muž, vždy byl tolik oslnivý.

Jen se na něj podívejte; místo aby šel spát, obleče se do plné zbroje a prochází se. Proč to dělá? Je tu, aby tokal jako tetřev nebo roztahoval ocas jako páv?

Mo Ran neměl Xue Menga rád. Xue Meng na oplátku neměl rád Mo Rana.

Mo Ran byl nemanželské dítě. Když byl malý, nevěděl ani, kdo je jeho otcem. Vykonával podřadné práce v domě kurtizán v Xiang Tanu. Až když mu bylo čtrnáct, ujali se ho příbuzní a odvezli jej na horu Sisheng.

Naproti tomu Xue Meng byl dědicem hory Sisheng a bratrancem Mo Rana. Bylo to zázračné dítě a lidé ho nazývali „miláčkem nebes“ a „synem fénixe“. Průměrnému kultivujícímu trvalo tři roky, aby

ovládl základní techniky. K vytvoření zlatého jádra potřeboval deset let. Xue Mengovi s jeho vrozeným nadáním to vše trvalo pět let.

Jenže Mo Ran nedělal žádný rozdíl mezi fénixem a slepicí, mezi pávem a kachnou. Všechno to byli ptáci. Jediné, čím se od sebe lišili, bylo peří.

Mo Ranovi Xue Meng připomínal ptáka.

Xue Mengovi Mo Ran připomínal psa.

Snad za to mohlo příbuzenství, ale Mo Ran byl stejně neuvěřitelně nadaný jako Xue Meng, možná i nadanější.

Když Mo Ran přijel, Xue Mengovi se zdálo, že stojí vysoko nad ním; byl dovednější, vzdělanější, silnější a pohlednější. Kdo by ho mohl srovnávat s jeho negramotným, ušmudlaným a neotesaným bratrancem?

Takže tento do sebe zahleděný fénix před svými společníky nasazoval: „Poslechněte, ten Mo Ran je pobuda, je jako vořížek z ulice. Ne, abyste si ho všímali. Dělejte, že to je pes."

A jeho doprovod přizvukoval: „Mladý pán má pravdu. Mo Ranovi už bylo čtrnáct let. Když začne teď kultivovat, za deset let zvládne základy a dalších dvacet let mu bude trvat, než si vytvoří zlaté jádro. Do té doby mladý pán vystoupí mezi nesmrtelné a bude na nás shlížet shůry."

Xue Meng se ušklíbl: „Dvacet let? Hm, když vidím ten odpad, pochybuji, že si vůbec někdy zlaté jádro vytvoří."

Kdo by si pomyslel, že ten odpad získá zlaté jádro za pouhý rok učení u svého mistra.

Fénix z toho byl otřesen, jako by do něj udeřil blesk. Krutá pravda se dala jen těžko překousnout. Potají se pokoušel jej uříknout, aby když letí na svém meči, sklouzl a spadl; chrlil ze sebe kletby, až se mu z toho málem zamotal jazyk. Pokaždé, když potkal Mo Rana, obracel malý fénix Xue Meng oči v sloup; jeho jízlivé poznámky se rozléhaly na tři míle daleko.

Když Mo Ran vzpomínal na tyto události z dětství, nemohl si pomoci, aby pobaveně nepřimhouřil oči. Uplynul již velmi dlouhý čas od doby, kdy se musel naposledy zabývat takovými maličkostmi. Po deseti letech osamění se i minulé nepříjemnosti zdály být milé.

Shi Mei potom, co uviděl Xue Menga, sesedl z koně a sundal si klobouk, čímž odkryl svou překrásnou tvář. Dávalo smysl, aby se tak zahalil, když jel někam sám. Mo Ran po něm pokukoval, cítil radost a touhu a myslel na to, jak moc je přitažlivý, že je to taková dech beroucí nádhera.

Shi Mei pozdravil Xue Menga: „Mladý pane."

Xue Meng kývl: „Vrátil ses už? Postaral ses o tu záležitost s lidskými medvědy?"

„O tu věc bylo postaráno díky A Ranově pomoci."

Xue Mengův hrdý a povýšený pohled byl ostrý jako čepel. Přejel po Mo Ranovi očima nahoru a dolů a pak se hned odvrátil. Svraštil obočí, tvář zkřivenou nelibostí, jako by ho další pohled na Mo Rana mohl poskvrnit.

„Shi Meii, jdi si odpočinout a nezahazuj se s ním, je to ubožácký zloděj. Když se ho budeš držet, pochytíš jen špatnosti."

Mo Ran nehodlal ukázat slabost, a tak výsměšně prohlásil: „Když nemá Shi Mei nic pochytit ode mě, co by měl pochytit od tebe? Chodit uprostřed noci navlečený ve zbroji a natřásat si peří. Ty že jsi nebeský princ?... Ha, ha, ha. Spíš nebeská princezna!"

Xue Meng zuřil. „Mo Rane! Pozor na jazyk! Já jsem tu doma! Kdo si myslíš, že jsi?!"

Mo Ran chvíli uvažoval, napočítal do deseti a pak řekl: „Jsem tvůj starší bratranec. Když se na tím zamyslíš, tak mám vlastně vyšší postavení než ty."

Tohle bylo, jako by Xue Mengovi pomazal obličej lejnem. Zamračil se a pak ostře vyhrkl: „Kdo stojí o bratrance jako jsi ty! Jen se moc nepovyšuj! Pro mě jsi jen pes, co se válí v bahně!"

Xue Meng dost rád a dost často říkal o jiných lidech, že jsou psi. Z jeho úst hojně vycházely výrazy jako psí zplozenec, pes, špinavý pes, syn čubky. Mo Ran to pouštěl jedním uchem tam, druhým

ven, za tu dobu si už zvykl. Ale Shi Mei se vedle těch dvou cítil nepříjemně. Proto pronesl tichým hlasem uklidňující slova a Xue Meng konečně s odfrknutím zavřel svůj vznešený zobák.

Shi Mei se usmál a zdvořile se zeptal: „Mladý pane, je moc pozdě. Čekáte tu na někoho?“

„A co jiného můžu dělat? Pozorovat měsíc?“

Mo Ran vyprskl smíchem: „Tak proto ses tak vystrojil, máš tu schůzku! Áá, kdo je ta nešťastná osoba? Je mi jí líto už předem! Hahahahaha.“

Xue Mengův výraz potemněl a odsekl: „Ty!“

„…Já?“

„Čekám tu na tebe. Tak co ty s tím?“

5. kapitola – Jeho Výsost nekrade

Síň věrnosti byla jasně osvětlená. Shi Mei se od nich už dávno oddělil. Mo Ran do síně vkročil až po Xue Mengovi, celý zmatený, když však uviděl výjev uvnitř, vše zcela pochopil.

Rong Jiu, ta chudinka. Mo Ran mu ukradl jeho peníze a zmizel a on měl dost odvahy, aby si šel stěžovat na horu Sisheng.

Rong Jiu zoufale naříkal a zároveň se choulil v náruči mohutného otylého muže. Když Mo Ran překročil práh, jeho fňukání o tři tóny stouplo, až mu z toho šla pěna od úst a nebýt rukou, které ho držely, byl by se skácel na zem.

Na stupínku, za závěsem z korálků, seděla jemná dáma, která zjevně tonula v rozpacích. Mo Ran tomu odpudivému párečku nevěnoval ani pohled a na místo toho pozdravil dámu.

„Tetičko, vrátil jsem se."

Ta žena byla paní hory Sisheng, paní Wangová.

Na rozdíl od hrdinek, které se v každém ohledu vyrovnají svým mužským protějškům, to byla tichá hospodyňka, která se nikdy nepletla do záležitostí mimo domácnost. Když tu nebyl její manžel, nevěděla, co si s takovou věcí počít. Nesměle promluvila: „A Rane, konečně ses vrátil."

Mo Ran předstíral, že si těch dvou žalobníků vůbec nevšiml a usmál se na ni: „Tetičko, je tak pozdě a vy jste ještě vzhůru, potřebujete ode mne něco?"

„Víš, mladý pan Rong tvrdí že jsi…že jsi mu vzal nějaké stříbro.

Neuměla nic zakrývat a byla dost rozrušená z toho, že Mo Ran chodí po nevěstincích. Proto vyslovila mírnější obvinění.

Mo Ran zamrkal a zasmál se: „Skutečně? Mně přece peníze nechybí, tak proč bych jim něco bral? A navíc mi nejsou povědomí, známe se snad?"

Tlouštík se ušklíbl: „S veškerou úctou, mé příjmení je Chang, jsem nejstarším synem rodiny a jako obchodník netrvám na formalitách, můžete mi tedy říkat Chang Da, nejstarší Chang."

Mo Ran se usmál, naschvál to jméno popletl a na místo Chang Da řekl DaChang - střevo: „Ach, vy jste tedy mladý pan Střevo. Je mi potěšením se s vámi setkat. Odpusťte mi mou nezdvořilost. A ten druhý pán je…“

„Mladý pan Mo asi rád dělá blázny. Je pravda, že vy a já jsme se setkali dnes poprvé. Ale v tomto měsíci jste strávil patnáct nocí v Jiu Erově pokoji. Oslepl jste snad? Proč ho nepoznáváte?“

Mo Ran byl neotřesitelně klidný, stále se usmíval a díval se na Rong Jiua: „Co to má znamenat? Chcete mne očernit? Já jsem slušný člověk, ovšemže jsem nikdy nespal s žádným San Erem nebo Jiu Erem.“

Rong Jiuova tvář zrudla hněvem, ale stále se tiskl k Changově hrudi a vzlykal: „M-mladý pane Mo, já vím, že mé postavení je nízké a nepočestné…kdybyste mě tak krutě nezneužil, nikdy bych nepřišel, ale vy jste se mnou naložil takto, já…já…“

Mo Ranův hlas zněl, jako by on byl ten ublížený: „Já vás opravdu neznám. Nevím ani, jestli jste muž nebo žena, tak jak bych se s vámi mohl už setkat?“

„Využil jste mých služeb právě minulou noc, jak můžete být tak chladný? Mladý pane Changu žádám, abyste mi zjednal spravedlnost.“ Vnořil se hlouběji do Changovy náruče a začal plakat ještě usedavěji.

Xue Mengovi, který stál stranou, zpopelavěla tvář, mračil se, jak poslouchal tu nemožnou záležitost. Jen díky cvičení v sebeovládání tu odpornou dvojici nevypráskal už dávno.

Mladý pan Střevo hladil Rong Jiua po hlavě, konejšil ho vlídnými slovy a potom výhružně prohlásil: „Paní Wangová, sekta z hory Sisheng je spravedlivá a ctnostná, ale tento mladý pan Mo je nemravný a opovrženíhodný! Jiu Er pracuje tak tvrdě, aby vydělal nějaké peníze, kterými by se co nejdříve vykoupil na svobodu. Ale ten člověk! Týrat Jiu Era mu nestačilo, tak ještě ukradl všechny úspory, pro které Jiu Er ronil pot a krev! Rodina Chang nekultivuje, ale jsme majetní a po celá pokolení se věnujeme obchodu. Pokud nám dnes vaše sekta neposkytne uspokojivé řešení, určitě věc předáme úřadům!“

Paní Wangová byla vystrašená: „Ach…mladý pane Changu, prosím upokojte se!“

Mo Ran se v duchu ušklíbl. Rodina Chang obchodovala se solí, a byla pořádně napakovaná. Kdo by věřil tomu, že nejstarší syn z rodiny Chang si nemůže dovolit koupit Rong Jiuovi svobodu a nechává ho, aby si na to sám vydělal? To bylo dost podezřelé. S úsměvem řekl: „Ach, tak pan bratr Střevo pochází z bohaté obchodnické rodiny z Yizhou. Skutečně obdivuhodné!“

Mladý pan Střevo se zatvářil samolibě. „Vida, konečně jste pochopil situaci. Tak proč si to neulehčíte a Rong Jiuovi nevydáte jeho majetek? Pospěšte si a vraťte to.“

Mo Ran se stále usmíval: „To je zvláštní, váš Jiu Er má přece každý den tolik zákazníků, i kdyby se mu něco ztratilo, proč z toho obviňujete právě mne?“

„Vy.“ Mladý pan Střevo zaskřípal zuby a ušklíbl se: „Dobrá, dobrá. Tušil jsem, že se z toho pokusíte vyvléci. Paní Wangová, jak jste právě viděla, mladý pan Mo nechce být rozumný a odmítá věc urovnat. Už na něj nebudu plýtvat slovy. Tady poroučíte vy, rozhodněte!“

Paní Wangová se v takových záležitostech vůbec nevyznala a rozrušením se jí zadrhávala řeč: „Já…A Ran…Meng Er…“

Protože už tomu nechtěl matku dál vystavovat, Xue Meng předstoupil. „Mladý pane Changu, na hoře Sisheng platí přísná pravidla kázně. Pokud jsou vaše obvinění pravdivá a Mo Ran se provinil chamtivostí a necudností, zcela jistě jej tvrdě potrestáme. Nicméně, je to vaše tvrzení proti jeho tvrzení. Máte nějaké důkazy?“

Mladý pan Střevo se domýšlivě zasmál. „Věděl jsem, že se k tomu vaše sekta postaví takto, proto jsme pospíchali, abychom se setkali s paní Wangovou, než se Mo Ran vrátí.“

Odkašlal si a řekl: „Dobře poslouchejte. Jiu Er postrádá dvě perly, deset prutů stříbra, dva zlaté náramky s dekorem slivoňových květů, dvě nefritové jehlice do vlasů a nefritový přívěsek ve tvaru motýla. Jednoduše Mo Rana prohledejte a vše se hned vyjasní.“

Mo Ran namítl: „Kdo vám dal právo mě prohledávat?“

„Hm, to mi zní jako přiznání viny.“ Mladý pan Střevo povýšeně zvedl bradu. „Madam Wangová, jaké jsou na hoře Sisheng tresty za krádež a smilstvo?“

Madam Wangová tiše odpověděla: „Ach…o záležitosti sekty se stará manžel, takže po pravdě… nevím.“

„To je podivné, opravdu podivné. Zdá se, madam Wangová, že předstíráte nevědomost, abyste chránila synovce. Ha, kdo by si pomyslel, že hora Sisheng je tak prohnilé místo.“

„To by snad stačilo. Tetička vám už řekla, že není zvyklá v takových případech rozhodovat, chcete zastrašovat ženu?“ Mo Ran mu skočil do řeči, byl už znechucený tím dohadováním. I jeho bezstarostný úsměv, který měl vždy na tváři, povadl. Úkosem se podíval na ten odporný páreček.

„Dobře, prohledejte mně, ale pokud se nic nenajde a ukáže se, že jste jen uráželi mou sektu, co bude potom?“

„Pak se hned mladému pánovi Mo omluvím.“

„Jistě,“ souhlasil Mo Ran. „A navíc, na znamení lítosti, slezete z hory Sisheng po rukách a po kolenou.“

Když viděl Mo Ranovu sebedůvěru, začalo v mysli mladého pána Střeva klíčit semínko pochybnosti. Už od mládí si kultivujících velice považoval, sám bohužel neměl pro kultivaci žádné vlohy. Před několika dny se od svého milence Rong Jiua dozvěděl, že se mu nějak podařilo získat Mo Ranovu přízeň, a tak se spolu domluvili. Rong Jiu se pokusí najít způsob, jak se zmocnit Mo Ranovy duchovní síly a mladý pan Střevo ho za to vykoupí z nevěstince. A nejen to, slíbil také, že si Rong Jiua vezme do svého domu, a tam o něj bude až do smrti postaráno. Mladý pan Střevo dychtil po kultivaci a Rong Jiu prahl po majetku. Byli to oba darebáci, takže se dobře shodli a uzavřeli dohodu.

V minulém životě se Mo Ran nechal do jejich nástrah chytit. Ačkoli se mu to nakonec podařilo vyřešit, dost si toho vytrpěl. Tentokrát jejich lest nevyšla, kvůli tomu, co Mo Ran neočekávaně a bez zjevného důvodu udělal. Po několik dní spočíval Mo Ran v Rong Jiuově náručí, rozněžnělý a zmámený, bylo to samé Jiu Ere sem, Jiu Ere tam. Ale dnes ráno se Rong Jiua dvakrát velmi surově zmocnil, sebral mu všechny cennosti a utekl. Mladý pán Střevo zuřil, a tak popadl Rong Jiua a přiměl ho, aby si šel stěžovat na horu Sisheng. Obchodník se solí byl prohnaný, a sesumíroval si, že kdyby Mo Rana obvinil, mohl by paní Wangovou donutit, aby rozptýlila jeho duchovní sílu. Přichystal si nefritový přívěsek, který duchovní sílu pohlcoval, aby jej mohl později využít jako zdroj pro vlastní zásobárnu duchovní síly.

Jenže když teď mladý pan Střevo viděl Mo Rana, začal váhat. Mo Ran je chytrý. Co když už ty kradené věci prodal a teď nás chce vlákat do pasti? Ale když už věci zašly tak daleko, byla by chyba to vzdát. Nejspíš jen blafuje…

Stále dokola uvažoval, jenže Mo Ran se už začal svlékat. Sundal si svrchní oděv, nenuceně jej odhodil, usmál se a vyzývavě kývl: „Tak pojďte, prohledejte mě. Dejte si záležet a nepospíchejte.

Po důkladném šacování a prohmatávání našli jen pár mincí. Obličej mladého pana Střeva se úplně změnil.

„To není možné! Určitě jste nás nějak oklamal!“

Mo Ran přimhouřil oči, ve kterých se míhal nádech purpuru a mnul si bradu: „Už jste desetkrát obrátili moje šaty naruby a sedmkrát nebo osmkrát jste mne celého ohmatali. Pořád vám to nestačí, zbývá už jen, abych se svléknul úplně do naha!“

„Mo Rane, vy…“

Mo Ran to náhle pochopil: „Ach, už tomu rozumím. Mladý pane Střevo, není to tak, že tolik toužíte po mých půvabech, že jste to celé nastrojil, jen proto abyste se mne mohl dotýkat?“

Mladý pan Střevo skoro omdlel vztekem, tvář měl rudou zlostí, ukazoval na Mo Rana, ale nebyl schopen vydat ani hlásku. Xue Meng to celé sledoval zpovzdálí a jeho trpělivost dávno překročila své

meze. On nemusel schvalovat Mo Ranovo chování, ale Mo Ran pořád patřil na horu Sisheng, a cizí lidé neměli žádné právo ho zostouzet.

Xue Meng vykročil vpřed a bez jakékoli stopy soucitu popadl mladého pana Střeva za ruku a zlomil mu prst; při tom ucedil: „Museli jsem vás tu snášet celou noc, a teď se ukázalo, že obtěžujete pro nic za nic!“

Mladý pan Střevo skučel bolestí a držel se za prst. „V-vy všichni! Držíte spolu! Není divu, že u Mo Rana se nic nenašlo, protože vy jste to schoval! Svlékněte se také! Já vás prohledám!“

Opravdu si někdo dovolil poručit mu, aby se svléknul?! Xue Meng z té urážky začal běsnit. „To je drzost! Myslíte si, že se těmi svými špinavými psími prackami dotknete třeba jen lemu mých šatů? Táhněte!“

Když pán takto promluvil, služebnictvo, které mělo dávno po krk toho divadla, okamžitě zakročilo a oba otrapy, kteří se nevzmohli na žádný odpor, vyprovodilo ven. Z dálky se nesl vzteklý křik mladého pana Střeva: „Mo Rane! Jen počkej! Ještě jsem s tebou neskončil!“

Před Síní věrnosti stál Mo Ran, díval se na hvězdnaté nebe, v úsměvu se mu úžily oči a vzdychl: „já se tolik bojím…“

Xue Meng na něj vrhnul chladný pohled: „A z čeho máš strach?“

Mo Ran řekl s opravdovými obavami: „Prodává sůl, bojím se, že žádnou sůl už nikdy neseženu.“

Xue Meng chvíli mlčel a potom řekl: „Vážně ses nevyspal s tím prostitutem?“

„Ne.“

„Opravdu jsi nic neukradl?“

„Opravdu ne.“

Xue Meng odfrkl: „Já ti nevěřím.“

Mo Ran zdvihl ruku a zasmál se: „Ať do mě uhodí hrom, jestli lžu.“

Xue Meng ho okamžitě za tu ruku pevně chytil. Mo Ran na něj zíral. „Co to děláš?“

Xue Meng znovu odfrkl a začal odříkávat zaklínadlo. Ozvalo se chřestění, jak z Mo Ranova rukávu začaly vypadávat na zem korálky, každý zhruba o velikosti sójového bobu; byla jich asi hrst.

Xue Meng shromáždil duchovní energii a mávl rukou směrem ke korálkům. Korálky se rozzářily, začaly se zvětšovat a proměnily se v hromádku cenností. Náramky zdobené dekorem slivoňových květů, nefritové ozdoby, zlato a stříbro se leskly a třpytily na zemi.

Mo Ran řekl: „Jsme oba ze stejné sekty, tak proč to rozmazávat?“

Xue Meng se nasupil: „Mo Rane, ty jsi tak nestydatý!“

„Hehe.“

Xue Meng zařval: „Na tom není nic k smíchu.“

Mo Ran povzdechl. „Já se neumím na povel rozbrečet.“

Xue Mengova tvář potemněla: „Takhle ty používáš utajovací techniku hory Sisheng?“

„Hm. To bylo praktické užití.“

Xue Meng se zase rozhněval: „Ten obchodník se solí byl jen otravný pes, takže před ním jsem tě nechal na pokoji. Ale ten pes měl pravdu; když se dopustíš krádeže a smilstva, nezáleží na tom, z jaké sekty jsi, prostě si to vypiješ!

Mo Ran se nebojácně ušklíbl: „A co uděláš? Počkáš až se strýček vrátí a pak mu všechno vyklopíš?“

Nedělalo mu to vůbec starosti. Strýc ho bezmezně rozmazloval, nanejvýš by mu trochu vyhuboval, ale nikdy by neměl to srdce Mo Rana bít.

Xue Meng se otočil a odhrnul si vlasy rozcuchané nočním větrem, oči se mu ve tmě třpytily pohrdáním.

„Tatínek? Ne, ten odjel na horu Kunlun a nevrátí se dřív než za měsíc nebo dva.“

Mo Ranovi zmrzl úsměv na rtech; měl zlověstný pocit. Najednou si vzpomněl na jistou osobu.

Ale...

Kdyby tady byl, proč nepřijal v Síni věrnosti mladého pána Changa on, namísto paní Wangové?

Ten člověk… tu určitě není…že?

Xue Meng to na něm viděl; opovržení z něj přímo sálalo.

„Tatínek tě zkazil, ale na hoře Sisheng je někdo, kdo se s tebou mazlit nebude.“

Mo Ran pomalu ustoupil o několik kroků a s křečovitým úsměvem ze sebe vypravil: „Vážený bratranče, je tak pozdě, rozhodně není třeba rušit ctěného staršího. Pochybil jsem a už se to nebude nikdy opakovat, jistě že ne. Odpočiňte si, haha, vypadáte tak unaveně.“

A potom se rozběhl.

To nemůže být pravda. Ten muž, o kterém Xue Meng mluvil, nezná slitovaní . Teď už není vládcem nad smrtelníky, jak by mohl mít odvahu padnout do jeho rukou? Jestli on přijde na to, že kradl a spouštěl se v nevěstinci, asi mu přerazí obě nohy. Jestli teď neuteče, druhou příležitost už mít nebude!

6. kapitola – Mistr Jeho Výsosti

Xue Meng na hoře Sisheng vyrostl. Znal všechna její zákoutí a všechny zkratky, takže se mu nakonec podařilo Mo Rana polapit. Potom ho odvlekl k zadní části hory. Zde bylo to místo, kde se svět lidí nejtěsněji dotýkal říše duchů a démonů. Mezi dvěma světy tu existovala bariéra a za touto hranicí se nacházelo podsvětí. Když Mo Ran uviděl to děsivé pomezí, poznal, že ta osoba je určitě přítomna, přestože v hlavní síni přijímala návštěvníky paní Wangová.

Nebylo to proto, že by jí nechtěl pomoci, ale proto, že toto místo nemohl opustit.

Hradba světa démonů se prolomila.

V okamžiku se celá zadní část hory naplnila přítomností zla. Duchové, kteří se nemohli zhmotnit v tělesné podobě zoufale kvíleli a v jejich vytí se ozývala nenávist. Za branou zela obrovská trhlina, která protínala oblohu. Za ní se rozkládala říše démonů. Z trhliny vycházelo schodiště z modrého kamene o mnoha tisících stupních. Hroziví démoni, kteří si již vytvořili těla se hemžili na schodišti, jak se snažili proplazit do světa smrtelníků.

Obyčejného člověka by z takového pohledu zachvátil strach. Když to spatřil poprvé, zalil Mo Rana studený pot, ale už dávno na tu podívanou zvykl.

Hradbu mezi říší lidí a říší démonů v pradávných dobách vztyčil císař Fuxi. Jak roky plynuly, postupně se tenčila a často na různých místech praskala a pukala a bylo třeba, aby ji kultivující nesmrtelnost obnovovali. Nicméně, takový úkol nijak nepřispíval ke zvýšení úrovně kultivace, a navíc dost vyčerpával duchovní sílu. Tvrdá námaha, která vlastně nebyla k ničemu, byla velice úmorná, takže se jí bylo ochotno zhostit jen velmi málo kultivujících horní kultivační oblasti.

Pokud démoni pronikli do světa, první, na koho zaútočili, byli prostí obyvatelé dolní kultivační oblasti. Kultivující z hory Sisheng byli ochránci dolní kultivační oblasti, a tak se ujali opravování bariéry. Zadní část hory, kde sídlili, sousedila s nejslabším místem hradby, aby bylo možné provést případné opravy co nejrychleji. Zde docházelo ke zhroucení ztenčené bariéry nejméně čtyřikrát nebo pětkrát do roka. Byla jako starý slepovaný hrnec, který pořád propouští vodu.

Na vrcholu schodiště z modrého kamene stál muž. Jeho sněhobílý šat vlál, široké rukávy nadouval vítr; jako třpytivé čepele mečů ho obklopovaly paprsky zlatého světla. Samou svou mocí zaháněl strašlivé démony a zaceloval trhlinu v hradbě.

Ten muž měl štíhlou postavu a elegantní vzhled, vyzařovala z něj svatost a dokonalost, jeho tvář byla výjimečně sličná, ba překrásná. Z dálky jeho vzhled vyvolával představu vznešeného učence, který pod kvetoucím stromem studuje nějaký vzácný rukopis. Ale zblízka byl jeho výraz studený a ostrý jako dýka; měl oči fénixe s vnějšími koutky zdviženými nahoru a dlouhý a úzký nos. Byl velmi zdvořilý a měl vybrané způsoby, ale v jeho pohledu bylo něco jízlivého, něco jeho pohledu dodávalo chlad a krutost.

Mo Ran ho sledoval z dálky. Ačkoli si myslel, že je na to připravený, pokud měl být sám k sobě upřímný, musel přiznat, když toho člověka vidí před sebou živého, mrazí ho až do morku kostí.

Byla to napůl hrůza a napůl… vzrušení.

Jeho mistr.

Chu Wanning.

To byl muž, kvůli kterému Xue Meng naříkal, kvůli kterému úpěnlivě prosil, aby ho mohl spatřit, tehdy, když minulém životě přišel do paláce Wushan.

To byl muž, který zničil Mo Ranovy velkolepé záměry, který zničil Mo Ranovy ctižádostivé cíle a kterého Mo Ran věznil a umučil.

Mo Ran měl být šťastný, přece porazil nepřítele a pomstil se. Měl být volný jako pták letící po obloze, jako ryba plovoucí v moři. Mo Ran si tehdy myslel, že tak to bude.

Jenže všechno bylo jinak. Po mistrově smrti bylo společně s Mo Ranovou nenávistí pohřbeno i něco jiného.

Mo Ran byl příliš barbarský na to, aby chápal, jak důležité je mít zdatného protivníka.

Věděl jen, že od té doby neměl na tomto světě už žádné mocné nepřátele. Když mistr žil, Mo Ran měl strach, cítil úzkost. Když viděl v rukou mistra vrbovou haluz, po celém těle mu naskočila husí kůže, bylo to právě takové, jako když často bitý pes slyší úder hole a už ustupuje, cení zuby, z tlamy mu tečou sliny a nohy se mu třesou.

S mistrovou smrtí zmizel člověk, kterého se Mo Ran bál ze všech nejvíc. Mo Ran měl pocit, že dospěl, že dozrál, když byl konečně schopen uskutečnit ten zločin a zavraždit svého učitele. Hleděl na prašný pozemský svět a viděl, že v něm už není nikdo, kdo by ho donutil kleknout, nikdo, kdo by se ho odvážil udeřit do tváře.

Aby to oslavil, otevřel džbán bílého vína, posadil se na střechu a tam celou noc pil. Té noci, snad vlivem opojného nápoje, ho začaly nesnesitelně pálit staré jizvy na zádech, které tam měl od mládí, kdy ho mistr bičoval; bolelo to, jako by rány byly úplně čerstvé.

V tu stejnou chvíli před sebou na vlastní oči viděl stát mistra. Mo Ran dokázal jen zírat, cítil zároveň strach a nenávist, ale také podivný pocit divoké radosti.

Neměl snad mít radost, když takového nepřítele ztratil a zase získal?

Chu Wanning byl zcela soustředěný na zapuzení démonů, takže dvěma žákům, kteří vstoupili na zadní stranu hory, nevěnoval pozornost.

Jeho tvář byla půvabná, jeho obočí dlouhá a souměrná, oči fénixe chladné, jeho chování graciézní a hrdé. Jeho výraz se nezměnil, vypadal stále nenuceně a klidně, i když musel čelit démonickým výparům a dešti krve; úplně stejný výraz by mohl mít, kdyby se chystal posadit, zapálit kadidlo a zahrát na citeru guqin.

Nicméně, ten elegantní a chmurný muž nyní třímal studený dlouhý meč k vymítání démonů, potřísněný krví. Jedinkrát máchl svými širokými rukávy a ostří s mohutným třesknutím rozťalo kamenné schody. Suť a trosky se valily dolů a schodiště se rozpuklo; obrovská prasklina probíhala od brány až po jeho vzdálený konec, jako když se otevře bezedná propast.

Jak ničivé.

Jak podmanivé.

Kolik let už uplynulo od doby, kdy naposledy spatřil mistrovu sílu?

Z toho povědomého pocitu drtivé moci se Mo Ranovi podlomily nohy. Se zachvěním padl na kolena.

Chu Wanningovi trvalo jen krátce, aby zničil zbývající démony a zacelil trhlinu pronikající do jejich světa. Poté se pomalu snesl z výše na zem k Mo Ranovi a Xue Mengovi.

Nejprve vrhl zběžný pohled na Mo Rana, který klečel na zemi, potom se zadíval na Xue Menga; oči fénixe měl jako led.

„Zase něco provedl?“

Mo Ran mlčel.

Mistr měl schopnost rychle dojít ke správným úsudkům.

Xue Meng řekl: „Mistře, Mo Ran sestoupil z hory a dopustil se krádeže a smilstva. Mistře, prosím potrestej ho.“

Chu Wanning chvíli beze slova stál, potom kývl a chladně řekl: „Ach, ano.“

Oba byli podivně rozčílení. Ale proč vlastně?

Když si Mo Ran začínal myslet, že z toho šťastně vyvázne a letmo se podíval po Chu Wanningovi, nečekaně zahlédnul mihnutí ostrého zlatého světla, které svištělo vzduchem a s praskotem podobným blesku zasáhlo Mo Ranovu tvář.

Rozstříkly se kapky krve.

To zlaté světlo letělo tak rychle, nebylo pomyšlení, že by se mu dalo vyhnout. Mo Ran ani nestihl zavřít oči; zející ránou projížděla žhavá bolest.

Chu Wanning stál s rukama za zády, lhostejný ve studeném vánku hluboké noci. Vzduch byl ještě plný zlovolné přítomnosti démonů a pach čerstvě prolité krve jen přidal zapovězené oblasti hory na děsivosti.

To, co udeřilo Mo Rana, bylo jako vrbová haluzka; z ničeho nic se objevila v Chu Wanningově dlani. Haluz spadala až k jeho botám, byla velice dlouhá a ohebná; po celé délce z ní rašily drobné lístečky.

Větévka byla tak nádherným předmětem, že pohled na ní vyvolával vzpomínku na verše: „jak držet snítku jívy, jak sevřít vrbové chmýří, milého obejmout.“

Jaká škoda, že Chu Wanning nebyl ani křehký jako zelená snítka, ani jemný jako chmýří a konec konců ani ničí milý.

Vrbová haluz v jeho ruce byla duchovní zbraň jménem Tianwen – Tázání nebes. V tuto chvíli Tianwen zářil a jiskřil zlatým a šarlatovým světlem a ozařoval okolní temnotu i bezednou hlubinu Chu Wanningových očí.

Chu Wanning stiskl rty, když řekl mrazivým hlasem: „Mo Weiyu, ty jsi tak zpustlý. Myslíš, že tě nedovedu ukáznit?

Kdyby to byl opravdu patnáctiletý Mo Ran, asi by nebral Chu Wanningova slova vážně a myslel by si, že se ho mistr jen snaží postrašit.

Ale Mo Weiyu, který se znovuzrodil, dávno ve svém minulém životě zaplatil krvavou daň, aby poznal, co je to podle mistra kázeň. Teď se mu do hlavy hrnula krev a cítil, jak ho začínají bolet i kořeny zubů. Z úst se mu draly vytáčky.

„Mistře…“ Tvář ho pořád bolela. Mo Ran zvedl oči, které se leskly slzami. Věděl, že právě je z něj jen sebe-lítostivý ubožák. „Tento žák nikdy nespáchal žádnou krádež…nikdy se nedopustil smilstva, proč mne mistr udeřil jen pro Xue Mengova slova, proč mne nevyslechl?“

Na svého strýce měl Mo Ran dvě finty. První: být roztomilý. Druhá: být lítostivý. Teď je obě použil na Chu Wanninga. Vypadal ukřivděně a zdálo se, že se každou chvíli rozpláče. „Je tento žák opravdu tak bezcenný? Proč mi mistr nedovolí to vysvětlit?“

Xue Menga to rozzlobilo tolik, až zadupal: „Mo Rane! Ty psí hnáto! Že se nestydíš! Mistře, neposlouchej ho. Nenech se tím lotrem obelhat. Vážně kradl! Všechno, co ukradl zůstalo tady!“

Chu Wanning sklopil oči, jeho výraz byl studený a netečný. „Mo Rane, opravdu jsi nic neukradl?“

„Ne.“

„Víš, jaké budou následky, pokud mi lžeš.“

Mo Ranovi po celém těle naskočila husí kůže. Jak by to asi nevěděl? Ale trval si na svém, tvrdohlavý jako mezek. „Mistře.“

Chu Wanning pozvedl ruku. Zlatá haluz se rozvinula, ale tentokrát Mo Rana neudeřila, ale pevně se mu ovinula kolem těla.

Ten pocit byl až příliš známý, ale tentokrát nešlo o bičování, vrbová haluz Tianwen se používala i jinak.

Chu Wanning hleděl na Mo Rana spoutaného Tianwenem a znovu se zeptal: „Opravdu jsi nespáchal krádež?“

Najednou Mo Ran dokázal cítit jen bolest, která pronikala jeho srdcem, jako by do něj malý hádek, který se mu plazil hrudí a převracel mu vnitřnosti, zaťal své ostré zuby.

Prudká bolest byla jako neodolatelné nutkání. Mo Ran si nemohl pomoci a zachraptěl: „Já…jsem…nikdy…áá.“

Zlaté světlo se hněvivě zamihotalo, jako by poznalo, že lže. Bolestí se celý potil, ale pořád vzdoroval mučení.

Tianwen se kromě bičování dal použít také k provádění výslechů.

Ten, koho Tianwen spoutal, nedokázal lhát, nezáleželo na tom, jestli to byl člověk, nebo démon, zda byl živý nebo mrtvý. Tianwen ho přinutil mluvit, a Chu Wanning získal odpovědi, které žádal.

Zde byla ta jediná osoba, která v minulém životě dokázala díky vysoké úrovni své kultivace zachovat své tajemství i před Tianwenem. Ta osoba, která se stala císařem smrtelných lidí, Mo Weiyu.

Čerstvě znovuzrozený Mo Ran si dělal velké naděje, a myslel, že zkoušce Tianwenem odolá, tak jako tehdy. Ale teď táhlo se to jako věčnost, kousal si rty, přes tušově černá obočí mu stékaly obrovské kapky potu, celé tělo se mu třáslo, a nakonec ležel tváří k zemi u Chu Wanningových nohou a těžce lapal po dechu.

„Já…jsem kradl.“

Bolest okamžitě zmizela.

Mo Ran ani nestačil popadnout dech, když mu Chu Wanning položil další otázku, ještě chladnějším hlasem než prve.

„Dopustil ses smilstva?“

Chytří lidé nedělají hlouposti. Když to nedokázal vydržet poprvé, sotva to dokáže teď. Už nevzdoroval, a když pocítil první záchvěv bolesti vykřikl: „Ano, ano, ano. Mistře prosím! Už ne.“

Xue Mengovi zbledla tvář a otřeseně řekl: „Jak, jak si mohl…Rong Jiu je muž a ty přesto…“

Už si ho nikdo nevšímal. Světlo Tianwenu pomalu pohasínalo. Mo Ran těžce lapal po vzduchu a celé tělo měl mokré, jako by ho vytáhli z vody. Obličej měl bílý jako papír a rty se mu neovladatelně chvěly, ležel na zemi neschopný pohybu.

Skrz řasy navlhlé štiplavým potem viděl Chu Wanningovu nejasnou, přesto ladnou postavu s nefritovou korunkou a širokými rukávy, které splývaly až na zem.

Srdcem mu zamítal příliv mohutné zloby – Chu Wanningu! Jeho Výsost měla plné právo s tebou v minulém životě naložit tak, jak učinila. I když jsem byl vzkříšen k životu, pouhý pohled na tebe mě přivádí k zuřivosti. Do hajzlu s tvými předky!

Chu Wanning neměl ani tušení, že jeho nezdárný žák právě spílá jeho předkům. Chvíli stál se zamračenou tváří a potom řekl: „Xue Mengu."

I když Xue Meng věděl, že je teď mezi zbohatlíky v módě vyhledávat potěšení u mužů a řada z nich se baví s chlapeckými prostituty, protože to považují za neotřelé, nemyslel si, že by se někomu opravdu líbili muži. Bylo pro něj těžké takovou věc strávit, a tak na chvíli strnul, než odpověděl: „Mistře, tvůj žák je zde."

„Mo Ran se provinil proti zákazu chamtivosti, necudnosti a lži. Odveď ho do Yanluovy síně, aby se kál. Zítra ráno ho přivedeš na Jeviště neřestí a ctností a tam bude veřejně potrestán."

Xue Meng byl zděšený: „Cože? Veřejný trest?"

Veřejný trest znamenal, že žák, který se dopustil závažného provinění byl předveden před všechny ostatní žáky a členy sekty a za jejich přítomnosti odsouzen a potrestán. Přivedou i staré ženské z kuchyně, aby to viděly.

Taková strašná hanba.

Jenže Mo Ran je mladý pán z hory Sisheng! I když byla pravidla sekty přísná, Mo Ran měl zvláštní postavení. Strýc ho litoval, protože byl od malička sirotek a do svých čtrnácti let žil u cizích lidí, takže k němu byl vždy až nad míru shovívavý. Když Mo Ran něco vyvedl, řekl mu k tomu něco jen mezi čtyřma očima a nikdy ho nebil.

Ale mistr nechce vzít ohled na to, že vůdce sekty ztratí tvář a nechá jeho drahého synovce přivést na Jeviště neřestí a ctností, potrestá a zostudí mladého pána Mo před celou sektou. To Xue Meng vůbec nečekal.

Mo Rana to na druhou stranu nepřekvapilo ani trochu. Ležel na zemi a uštěpačně se ušklíbal. Hle, jak je mistr spravedlivý.

Chu Wanning byl bezcitný. V minulém životě Shi Mei zemřel přímo před jeho očima. Mo Ran naříkal a žadonil, tahal ho za šaty, klečel před ním a prosil o pomoc. Ale Chu Wanning byl k jeho prosbám hluchý. A tak jeho žák přímo před ním vydechl naposled. Mo Ran vedle zoufale plakal. Chu Wanning to bez hnutí pozoroval.

Právě teď ho nečeká nic horšího než pranýřování a potrestání. Tedy nic mimořádného.

Mo Ran zuřil kvůli své slabé kultivaci. Zuřil, protože nemohl Chu Wanninga pomalu stáhnout z kůže, rvát mu maso z kostí, pít jeho krev. Zuřil, protože mu nemohl vyrvat vlasy, vláčet ho špínou, týrat ho, zlomit jeho hrdost, připravit mu osud horší než smrt…

V jeho očích se na okamžik mihla zvířecí krutost a Chu Wanning to zahlédl.

Chu Wanning se mu zahleděl do obličeje, jeho vlastní krásná tvář učence byla zcela nehybná.

„Na cos to myslel?"

Hrůza!

Tianwen měl stále omotaný kolem těla. Mo Ran znovu cítil, jak se kolem něj ta větévka ovíjí, krouti a drtí mu všechny vnitřnosti v těle. V nesnesitelné bolesti vykřičel své skryté myšlenky.

„Chu Wanningu jen se těš! Ušukám tě k smrti!"

Padlo ticho.

Tianwen se náhle svinul do Chu Wanningovy dlaně, změnil se ve skvrnky zlatého světla a ztratil se. Tianwen byl Chu Wanningovou součástí jako jeho vlastní kosti nebo krev; objevoval se a mizel podle jeho vůle.

Xue Mengův obličej byl bledý a on se zajíkal: „M- m-mistře…“

Chu Wanning mlčel. Jeho dlouhé, černé řasy byly sklopené, jak chvíli zíral na vlastní dlaň. Potom zvedl oči, jeho tvář se nezměnila, ale jeho oči byly daleko ledovější. Probodl Mo Rana pohledem, a pak tiše řekl: „Tianwen se zlomil, musím ho spravit.“

Chu Wanning se obrátil k odchodu.

Xue Meng nebyl právě bystrý: „J-jak se může duchovní zbraň jako Tianwen zlomit?“

Chu Wanning to slyšel a vrhl na Xue Menga tak vražedný pohled, až mu z toho přeběhl mráz po zádech.

Mo Ran ležel polomrtvý na zemi; byl úplně otupělý.

Předtím opravdu myslel na to, jak Chu Wanninga ušuká k smrti. Dobře věděl, že Chu Zongshi se svými vznešenými tituly Yuheng hvězdné oblohy a Beidou nesmrtelnosti, podle hvězdy Yuheng - Nefritové váhy a souhvězdí Beidou neboli Severního kbelce, je někdo, kdo si potrpí na vybrané způsoby, zdvořilé chování a důstojnost. Nesnese, když ho jiný pošpiní a potupí.

Jak jen mohl dopustit, aby to Chu Wanning zjistil!

Mo Ran si zakryl tvář rukama a začal výt jako opuštěný pes. Vzpomněl si jaké měl Chu Wanning oči, když odcházel. Mo Ran měl pocit, že už nejspíš nebude dlouho naživu.

7. kapitola – Jeho Výsost má ráda plněné knedlíčky

Slunce stoupalo a pálilo.

Hora Sisheng byla rozlehlá, chodby, zastřešené terasy a průchody se táhly na míle a míle.

Protože sekta hory Sisheng byla v kultivačním světě nováčkem, hodně se odlišovala od proslavených sekt horní kultivační oblasti.

Vezměme si takovou sektu Rufeng v Linyi. Jejich hlavní síň nesla název Sál šesti ctností. Byla tak pojmenována se záměrem povzbudit žáky, aby se sami stali nositeli šesti ctností, tedy moudrosti, víry, svatosti, spravedlnosti, velkorysosti a oddanosti. Žákům, kteří se ocitli u Brány šestera způsobností se připomínalo, že mají projevovat synovskou oddanost, srdečnost, mírnost, udatnost, zodpovědnost a soucit. Učebna se jmenovala Sídlo šesti umění, což mělo žákům ukázat, že se od nich očekává, že budou ovládat obřady, hudbu, lukostřelbu, jízdu na koni, kaligrafii a aritmetiku.

Zkrátka, byla to samá vytříbenost.

Jenže hora Sisheng vzešla z dost nuzných poměrů a názvy tady… se daly jen těžko vysvětlit, i když Síň věrnosti nebo Jeviště neřestí a ctností byly ještě přijatelné. Snad to bylo proto, že Mo Ranův otec i strýc nebyli žádní velcí vzdělanci a nedokázali najednou vysypat z rukávu velké množství vhodných pojmenování a ke konci už vymýšleli úplné nesmysly, podobně jako v případě jména Xue Ya.

Takže na hoře Sisheng bylo mnoho názvů, které původně označovaly různé bytosti a oblasti podsvětí. Například místnost určená k sebezpytování se jmenovala Yanluova síň, podle vládce podsvětí. Most, který spojoval ubytovací prostory a učebny byl pojmenován Most Naihe, jako most mezi životem a smrtí, který musí překročit každý, kdo se znovuzrodí. Jídelna byla Sál Meng Po, jako ta Meng Po, která v podsvětí nalévá zemřelým polévku, po kterém ztratí všechny vzpomínky na svůj předchozí život. Hřiště k cvičení a trénování bojových umění bylo Horou dýk a Jezerem plamenů. Zapovězená oblast v zadní části hory se jmenovala Místo duchů.

A to všechno ještě pořád ušlo. Místa, která byla víc z ruky nesla dost ledabylá označení jako: „To je hora“, „To je voda“ a „Tady je díra“. Pak tu byly proslulé strmé útesy „Jé“ a **„Ty jo“.**

Obydlí starších členů sekty tomu přirozeně nemohla uniknout a každé z nich neslo nějakou přezdívku. Ani Chu Wanningův příbytek netvořil výjimku. Měl rád ticho a klid a nechtěl žít v blízkosti ostatních. Jeho sídlo se rozkládalo na jižním vrcholku hory Sisheng, ukryté v bambusovém háji, jako v nefritovém moři. Před hlavním sálem bylo jezírko, díky nadbytku duchovní síly v každém ročním období pokryté kvetoucími červenými lotosy, zářícími jako červánky.

Žáci tomu elegantnímu a malebnému místu tajně říkali Peklo rudých lotosů.

Když si na to vzpomněl, musel se Mo Ran zahihňat.

Chu Wanning celý den ukazoval jen hrozivou a rozzlobenou tvář, tak proč by ho žáci neměli vidět jako démona, a jde říkat obydlí démona jinak než peklo?

Xue Meng jeho hloubání přerušil: „Čemu se směješ? Dojez rychle tu snídani, pak tě musím odvést na Jeviště neřestí a ctností. Zapomněl jsi, že tě mistr má potrestat?“

Mo Ran vzdychnul a opatrně se dotkl rány na obličeji. „Ss…au.“

„Dobře ti tak!“

„Hm. Ani nevím, jestli už je Tianwen spravený. Jestli ne, nemá cenu mě vyslýchat. Kdo ví, co bych zase žvanil za nesmysly.“

Když viděl Mo Ranovy upřímné obavy, Xue Meng zrudl hněvem. Zahrozil: „Jestli budeš mistra urážet veřejně, vyrvu ti jazyk.“

Mo Ran si jednou rukou zakryl tvář a druhou mávnul a zabrblal: „To vážně nemusíš. Jestli mě mistr zase sváže vrbovou haluzí, radši na místě umřu.“

Přesně podle zvyklostí byl Mo Ran brzy ráno přiveden na Jeviště neřestí a ctností. Rozhlédl se kolem. Kam až oko dohlédlo, byla spousta lidí v modrém oblečení. Žáci z hory Sisheng byli všichni oblečení stejně, v lehké zbroji, tmavě modré, až téměř černé barvy, s pásem se lví hlavou, s chrániči zápěstí a šaty ozdobenými stříbrem.

Slunce stoupalo nad východní obzor, Jeviště neřestí a ctností obklopovala spousta modré barvy, jako by tam byla hluboká voda.

Mo Ran poklekl na vyvýšenou plošinu a naslouchal, jak starší Jielü předčítá jeho obvinění.

„Mo Weiyu, žáku staršího Yuhenga neuposlechl jsi příkazů a opovrhl učením, přestoupil jsi řád sekty a opustil mravnost. Porušil jsi zákazy číslo čtyři, číslo devět a číslo čtrnáct. Jako trest obdržíš osmdesát ran, opíšeš stokrát řád sekty a po dobu jednoho měsíce ti bude omezen volný pohyb. Mo Weiyu, máš nějaké námitky?“

Mo Ran zíral na bílou postavu v dálce. Byla to jediná osoba na hoře Sisheng, po které se nevyžadovalo, aby nosila jednotnou tmavomodrou a stříbrnou zbroj.

Chu Wanning si oblékl sněhobílý satén a obklopoval jej mrazivý přísvit, stříbrný opar, jako byl opravdu oděný v čerstvě napadaném sněhu, ale on se zdál být ještě chladnější než sníh a led. Seděl klidně, příliš daleko od Mo Rana, než aby ten mohl rozeznat jeho obličej, ale Mo Ran ho nemusel vidět, aby poznal, že je naprosto nevzrušený.

Mo Ran se zhluboka nadechl a odpověděl: „Nemám žádné námitky.“

Přesně podle zvyklostí se starší Jielü zeptal přítomného shromáždění: Pokud někdo nesouhlasí s trestem nebo má jinou žádost, ať nyní promluví.“

Žáci se ošívali a pokukovali jeden po druhém. Nikoho ani nepadlo, že by starší Yuheng Chu Wanning opravdu nechal svého žáka veřejně potrestat na Jevišti neřestí a ctností.

Toto, pokud se to mělo vyjádřit slušně, bylo nesmírně přísné a naprosto nezaujaté. Pokud se to mělo vyjádřit upřímně, bylo to dílo krutého ďábla.

Krutý ďábel Chu Wanning se obklopil lhostejností, seděl na svém místě se zdviženou bradou. Náhle někdo vykřikl a použil při tom techniku pro zvýšení hlasitosti. „Starší Yuhengu, tento žák chce prosit o shovívavost pro mladšího bratra Mo.“

„Skutečně?“

Mo Ran byl synovcem pána hory Sisheng, a ten žák si myslel, že i když teď pochybil, jeho vyhlídky jsou pořád dost nadějné, a tak se rozhodl chopit příležitosti a pokusit se získat Mo Ranovu přízeň. Pak začal blábolit: „I když mladší bratr Mo zbloudil, je přátelský k ostatním žákům, každodenně projevuje soucit se slabšími, proto žádám staršího o shovívavost vůči mladšímu bratru Mo kvůli jeho vlídné povaze.“

Nebyl zdaleka jediný, kdo usiloval o Mo Ranovu náklonnost. Mnoho lidí se přimlouvalo za Mo Rana, z různých smyšlených důvodů. I Mo Ran se cítil rozpačitě, když je poslouchal – byl snad někdy opravdu nevinný, velkorysý a upřímný? Shromáždili se ti lidé, aby ho potrestali, nebo aby mu pochlebovali?

„Starší Yuhengu, mladší bratr Mo mi kdysi pomohl porazit démony a pobít dravé šelmy. Chtěl bych, aby byly uznány jeho dobré stránky, dobré stránky převažují nad těmi špatnými, žádám staršího o zmírnění trestu!“

„Starší Yuhengu, když jsem trpěl nerovnováhou qi, mladší bratr Mo mi pomohl uzdravit zastřenou mysl, věřím, že mladší bratr Mo pochybil, protože si vytvořil špatný úsudek, proto prosím staršího, aby zmírnil jeho trest!“

„Starší Yuhengu, mladší bratr Mo připravil lektvar pro mou matku, zachránil jí tím život. Je hodný a laskavý. Starší, slituj se nad ním!“

Protože všechno už zaznělo, poslední prosebník nevěděl, co říci, a tak mlčel. Když po něm přejel Chu Wanningův mrazivý pohled, ve zmatku vyhrkl: „Starší Yuhengu, mladší bratr Mo mi pomáhal s partnerskou kultivací…“

„Pffft.“ Někdo se neudržel a vyprskl smíchem.

Žák zčervenal až po uši a rozpačitě se dal na ústup.

„Yuhengu, klid, jen klid…“ Starší Jielü ho začal spěšně chlácholit, když události nabraly tento spád.

Chu Wanning chladně pronesl: „Ještě nikdy jsem neviděl tak nemravnou osobu. Kdo je to? Čí je to žák?“

Jielü zaváhal a pak se přinutil k polohlasné odpovědi: „Je to můj žák, Yao Lian.“

Chu Wanning zdvihl obočí: „Tvůj žák? Ostudné.“

Pro staršího Jielüa to celé začalo být poněkud ožehavé, a tak se pokusil změnit téma: „Docela obstojně zpívá, během obřadů bývá užitečný.“

Chu Wanning prudce vydechl a odvrátil se; nechtěl se už dál vybavovat s tím příšerným starším Jielüem.

Na hoře Sisheng žili tisíce lidí. To, že se mezi nimi našli nějací podlézavci, bylo jen přirozené.

Když Mo Ran poslouchal vytrvalé řečnění svých bratrů ze sekty, začínal tomu sám věřit. Bylo to velmi přesvědčivé. Jak to vypadá, není jediným členem sekty, který ze sebe dokáže bez uzardění vychrlit kupu lží. Kdepak, tady je plno nadaných lidí.

Po nesčetných prosbách: „Starší Yuhengu, buď milosrdný,“ Chu Wanning konečně promluvil.

„Prosíte za Mo Weiyua?“ Na chvíli se odmlčel. „Dobrá. Pojďte.“

Nejistí z toho, co mají očekávat, s obavami předstoupili.

V Chu Wanningově dlani zazářilo zlaté světlo, na jeho příkaz se objevil Tianwen, obtočil ten tucet lidí a všechny je pevně svázal, jako do snopu.

Ale ne!

Mo Ran ztratil veškerou naději. Jen z pohledu na Tianwen mu zeslábly nohy. Kde Chu Wanning sebral tak zrůdnou zbraň? Bylo dobře, že se neoženil. Co čekalo tu ubožačku, která by se s ním zapletla? Pokud by přežila bičování, určitě by zemřela během výslechu.

Chu Wanning měl v očích opovržení. Zeptal se jednoho z žáků: „Mo Ran ti pomohl porazit démony?“

Žák nedokázal vzdorovat mukám Tianwenu a tak téměř okamžitě zaskučel: „Ne, ne!“

Zeptal se dalšího: „Pomohl ti Mo Ran odstranit nerovnováhu qi?“

„Ááá, ne, nikdy!“

„Daroval ti Mo Ran léčivý lektvar?“

„Áá. Ne. Ne. Připravil jsem ho sám!“

Chu Wanning uvolnil pouta, ale vzápětí nemilosrdně udělil další pokyn. Tianwen jiskřil, jak tvrdě dopadal na záda ležících žáků. Ozval se křik. Vytryskla krev.

Chu Wanning se zamračil a rozhněvaně pronesl: „Co křičíte? Klekněte si! Kde je kázeňský dozor?“

„Zde.“

„Uděl tresty!“

„Ano!“

Tito lidé tedy nakonec ničí přízeň nezískali. Každý z nich dostal deset ran za přestoupení zákazu lži, a k tomu ještě zmrskání od staršího Yuhenga.

Když přišla noc, Mo Ran už ležel natažený na posteli. Jeho záda byla samá rána, i když je měl namazaná hojivou mastí. Nemohl se ani otočit. Bolestí slzel a popotahoval.

Při tom kňourání a svém roztomilém vzhledu připomínal hebké, utrápené koťátko. Naneštěstí, takové myšlenky, jako měl on, na koťátko nevypadaly ani zdaleka.

Mačkal přikrývku a kousal do prostěradla a představoval si, že na jejich místě je ten hajzl Chu Wanning. Kousal, drásal a trhal.

Jeho útěchou bylo, že ho navštívil Shi Mei a přinesl mu mísu plněných knedlíčků. Když se na něj Shi Mei díval svýma mírnýma, soucitnýma očima, tekly Mo Ranovi slzy ještě hojněji.

Ani trochu se nestaral o to, že muži přece nepláčou. Před člověkem, kterého měl rád, se choval jako dítě.

„Bolí to moc? Můžeš si sednout?“ Shi Mei se posadil na okraj postele a povzdechl: „Mistr…on, tentokrát byl příliš tvrdý. Tvoje rány…ještě to krvácí.“

Jak poslouchal ta slitovná slova, zaplavilo Mo Ranovu hruď teplo. Zamrkal uslzenýma očima.

„Když se o mně Shi Mei tak stará, už to nebolí.“

„Ale podívej se, jak vypadáš, to přece musí bolet. Ty dobře víš, jakou má mistr povahu, uděláš ještě někdy takovou chybu?“

Shi Mei se na něj díval bezradně a lítostivě zároveň, jeho třpytivé oči ve světle svíčky připomínaly pramínek léčivé vody.

Mo Ranovi se z toho skoro zastavilo srdce. Poslušně prohlásil: „Už se to nikdy nestane. Slibuji.“

„Kdo by ještě bral tvoje sliby vážně?“ Shi Mei ho peskoval, ale usmíval se. „Knedlíčky vychladnou, můžeš vstát? Ne, zůstaň ležet. Já tě nakrmím.“

Mo Ran se už zpola zvedl, ale jak to uslyšel, hned se svalil nazpátek.

V tomto i v minulém životě byly plněné knedlíčky od Shi Meie to jídlo, které měl Mo Ran ze všeho nejraději. Těstíčko lehoučké jako pára a náplň jemná jako smetana. Každý knedlíček lesklý, kulaťoučký a voňavý, každé sousto se v ústech jen rozplývalo a na jazyku po něm zůstávala lahodná chuť. A hlavně ta omáčka, hustá, mléčně bílá, s kousky jarní cibulky a hedvábnými chomáčky žloutků, navrch se lžící orestovaných pálivých papriček a česneku, které hřály v žaludku.

Shi Mei ho opatrně krmil, lžíci za lžící a říkal: „Dnes jsem tam nic pálivého nedal, tvoje zranění jsou vážnější a kořeněné jídlo neprospívá léčení. Musí ti stačit vývar.“

Mo Ran na něj upřeně zíral, usmíval se, neschopný, a hlavně neochotný odvrátit zrak: „Všechno, co uvaříš je moc dobré, ať je to kořeněné nebo ne.“

„Lichotníku.“ Shi Mei se na něj také usmál a vylovil z vývaru sázené vejce. „Tohle máš za odměnu. Já vím, že je máš rád.“

Mo Ran se rozpustile zasmál, když se mu uvolnil pramínek vlasů a trčel ven. „Shi Meii.“

„Ano?“

„Nic, jen rád říkám tvoje jméno.“

Pramínek vlasů se pohupoval sem a tam. „Shi Meii.“

Shi Mei potlačil smích: „Mluvíš se mnou?“

„Když s tebou mluvím, jsem tak šťastný.“

Shi Mei na okamžik zaváhal a pak mu jemně položil ruku na čelo. „Hlupáku, nemáš horečku?“

Mo Ran se zachichotal a převalil se na bok, aby se na něj mohl dívat ze strany; oči měl zářivé jako hvězdy.

„Kdybych tak mohl jíst tvoje knedlíčky každý den.“

Myslel to vážně.

Po Shi Meiově smrti si mnohokrát přál ty knedlíčky zase jíst, ale už nikdy to nemělo stejnou chuť.

V té době s ním Chu Wanning ještě nepřerušil všechny styky. Možná že z pocitu viny, když viděl Mo Rana jak strnule klečí před Shi Meiovou rakví, odešel nenápadně do kuchyně, vyválel těsto, připravil náplň a pečlivě vytvaroval několik knedlíčků. Jenže Mo Ran na to přišel dříve, než je stačil

dovařit. Mo Ran, který právě ztratil svou jedinou lásku, to nemohl snášet. Připadalo mu, že mu Chu Wanning tím svým neobratným snažením jen vysmívá.

Shi Mei byl mrtvý. Chu Wanning mu mohl pomoci, ale nic neudělal a potom si dovolil vařit místo Shi Meie. Opravdu si myslel, že tím Mo Ranovi udělá radost?

Mo Ran vpadl do kuchyně a všechno tam obrátil vzhůru nohama. Bílé knedlíčky se kutálely po zemi.

Řval na Chu Wanninga: „Kdo si myslíš, že seš? Ty si myslíš, že můžeš používat jeho věci? Myslíš, že uvaříš stejné jídlo jako on? Shi Mei je mrtvý, máš radost? Nebo budeš spokojený teprve až všechny svoje žáky uštveš k smrti nebo přivedeš k šílenství? Chu Wanningu, nikdo na světě to nedokáže uvařit stejně. Nezáleží na tom, jak moc se budeš snažit, stejně to nebude stát za nic!“

Když jedl ty knedlíčky teď, byl nesmírně šťastný a zároveň dojatý. Usmíval se a oči mu pomalu vlhly. Ještě že světlo svíčky bylo tlumené a Shi Mei nemohl vidět každou drobnost v jeho obličeji.

Mo Ran řekl: „Shi Meii.“

„Hm?“

„Děkuji ti.“

Shi Mei se na chvíli zarazil a pak se jemně usmál. „Je to jen mísa knedlíčků. Nemusíš být tak zdvořilý. Ale když ti tak chutná, uvařím je zas.“

Mo Ran chtěl říci, že ten dík nebyl jen za ty knedlíčky. Chtěl mu povědět: „Děkuji ti za to, že v tomto v i minulém životě jsi jediným člověkem, který se na mě nedívá z patra, komu nevadí moje minulost, to že jsem strávil čtrnáct let tím, nevybíravým bojem o přežití. Děkuji za vzpomínku na tebe, protože bez ní bych asi udělal strašnou chybu, zabil Rong Jiua a vydal se takovou hořkou cestou, jako kdysi. Naštěstí jsem se znovuzrodil před tvou smrtí. Tentokrát tě určitě ochráním, ať už se stane cokoli, když tě ten chladnokrevný démon Chu Wanning vydá napospas, zachráním tě. Určitě.“

Ale nebylo možné, aby něco takového vyslovil nahlas. Nakonec Mo Ran beze slova dojedl omáčku a nenechal nic jiného než kousek cibulové natě. Olizoval si rty, ve tvářích měl hluboké dolíčky a vypadal roztomile jako kotě.

„Doneseš mi i zítra?“

Shi Mei nevěděl, jestli má plakat nebo se smát. „Nechceš něco jiného? Nebylo toho už dost?“

„Plněných knedlíčků není nikdy dost, jen jestli ty už nemáš dost mně.“

„Nevím, jestli zbyla mouka. Kdyby ne, stačila by sladká polévka s vejcem? Máš jí taky rád, ne?“

„Tak jo. Všechno, co uvaříš ty je dobré.“

Mo Ran byl radostí bez sebe. Převaloval se sem a tam a objímal přikrývku. Shi Mei je tak hodný. Chu Wanningu, jen si mě bičuj, budu ležet v posteli a tenhle krasavec o se o mě bude starat, hahaha.

Vzpomínka na mistra mezi něžnými city v jeho srdci vznítila plamen hněvu.

Začal vztekle kopat do škvíry u čela postele a v duchu ho proklínal. Yuheng noční oblohy, Beidou nesmrtelnosti, samý sračky! Chu Wanningu, v tomhle životě ti ještě ukážu!

8. kapitola – Jeho Výsost je potrestána

Mo Ran ležel v posteli jako leklá ryba tři dny. Sotva se mu rány trochu zahojily, dostal vzkaz, aby se dostavil do Pavilónu rudých lotosů, kde mu bude přidělena práce.

To bylo součástí jeho trestu. Po dobu jednoho měsíce nesměl opustit horu, ale nemohl jen tak posedávat s rukama v klíně. Takže měl v sektě vypomáhat s jednoduchými pracemi.

Těmi pracemi se obvykle rozumělo mytí nádobí v jídelně, tedy v Sále Meng Po, vydrhnutí tři sta šedesáti pěti kamenných lvů na sloupech mostu Naihe, opisování zvláště nudných svazků a podobně.

Co byl Pavilón rudých lotosů? Byl to domov toho parchanta Chu Wanninga, proklaté místo, kterému všichni říkali Peklo rudých lotosů.

To místo navštívilo jen málo z obyvatel hory Sisheng. Každičký z nich se vrátil alespoň se zlomenou rukou, když už ne se zlomenýma nohama. Takže Chu Wanningovo sídlo mělo další pozemštější přezdívku: Pavilón zlomených nohou.

Žáci o tom žertovali: Uvnitř pavilónu je ukrytá kráska, kterou střeží Tianwen. Kdo hledá tu krásku a vejde tam Branou zlomených nohou, odnese si jen bolest a zpřerážené údy. Kdo si chce uchovat zdraví, nesmí vidět nic než staršího Yuhenga.

Jedna žačka, která neměla nikdy z ničeho strach a byla věčně lačná po smilnění, se odvážila dychtit po půvabech staršího Yuhenga, a za bezměsíčné noci se vkradla na jižní vrcholek a vylezla na střechu, aby mohla staršího pozorovat při koupeli. Dopadlo to tak, že Tianwen ji zmrskal skoro k smrti a na lůžku strávila celých sto dní.

Chu Wanning pak rozhlásil, že dalším vetřelcům vydloube oči.

Vidíte? Jaká neomalenost! Jaké hrubé výrazy! Jak odporný člověk!

V sektě se našla spousta pošetilých dívek, které si myslely, že k nim starší bude přistupovat shovívavě, jen proto že jsou dívkami. Takže se v jeho přítomnosti chichotaly a škádlily ho, s troufalým záměrem, získat tak jeho pozornost. Nicméně, když zmíněnou provinilou dívku tolik zřídil, nikdo už si s ním neodvážil zahrávat.

Pokud šlo o bičování, nebylo možné říci, že by starší Yuheng někoho upřednostňoval, nebo opomíjel. Nebylo na něm nic ušlechtilého, a kromě vzhledu na něm nebylo nic přijatelného – jak tvrdili žáci.

Poslíček, jeden z mladších žáků se na Mo Rana díval soucitně a pokusil se držet zpátky a mlčet, ale nakonec to nevydržel.

„Starší bratře Mo.“

„Hm.“

„Starší Yuheng bývá v tak špatném rozpoložení, že nikdo, kdo vejde to Pavilónu rudých lotosů, neodejde po svých. Třeba můžeš říct, že se ti ještě nezahojily rány a poprosíš staršího Yuhenga, abys mohl mýt nádobí?“

Mo Rana sice potěšilo, že mladší bratr má slitovné srdce Buddhy, ale ten nápad hned zavrhl.

Prosit Chu Wanninga? Nechtěl se vydat Tianwenu na pospas tak rychle znovu.

S velkými potížemi se oblékl a s těžkými kroky a s těžkým srdcem se vydal na jižní vrcholek hory Sisheng.

Pavilón rudých lotosů, Peklo rudých lotosů. Na míle od Chu Wanningova domu nebylo ani živáčka. Nikdo se tam nechtěl ani přiblížit. Chu Wannigovy podivné rozmary a nepředvídatelná povaha způsobily, že se od něj všichni uctivě drželi stranou.

Mo Ran byl neklidný. Pořád nevěděl, jaký trest mu Chu Wanning určil. Celou cestu na jižní vrcholek mu hlavou divoce vířily myšlenky. Jakmile prošel hustým bambusovým lesíkem, uviděl ohromnou plochu pokrytou karmínovými květy lotosů.

Bylo ještě brzy, slunce sotva vyšlo; na obzoru probleskoval oslňující rudý svit. Jezero se spojovalo s nebem; dlouhé stonky vyrůstaly ze stínu širokých listů a rudé květy se otevíraly k planoucí obloze, jedno se zrcadlilo ve druhém, záře shora zažehovala zář dole a jejich ohně se navzájem posilovaly. Byl to skutečně působivý pohled.

Přes jezírko vedl lomený můstek až k pavilónu, stojícímu s tichou ladností na pozadí horských útesů se stékajícími vodopády. Kapky vody jako úlomky křišťálů s cinkáním dopadaly na skály, stoupala vodní mlha a oparem pronikalo světlo. Celé to místo bylo tak poklidné, jako zahalené kouzlem.

Vše, co Mo Ran cítil, bylo to, že se mu zvedá žaludek.

Mohlo to tu být sebekrásnější, jenže tu žil Chu Wanning a z toho mu bylo na zvracení.

Takové marnotratné a výstřední sídlo. Ubytovny, ve kterých bydleli žáci, byly přeplněné a v pokojích bylo málo místa. Starší Yuheng si pro sebe zabral celý horský vrcholek, kde vyhrabal tři rybníky a zasázel do nich lotosy. Tak dobře. Prý to byla zvláštní odrůda lotosů a používaly se jako léčivo, ale...

Bylo to příšerné. Litoval, že ten Pavilón zlomených nohou nemůže zapálit.

Jen remcal. Táhne mu na šestnáct a nemůže s mistrem soupeřit. Mo Ran dorazil k přednímu vchodu Chu Wanningova sídla. Oči se mu zúžily, jak se na své tváři pokusil vyloudit úsměv a pak přehnaně sladkým a vemlouvavým tónem pronesl: „Žák Mo Ran zdraví mistra."

„Dobře. Pojď dál."

Uvnitř domu byl neuvěřitelný nepořádek. Chladnokrevný démon Chu Wanning byl oblečený do bílého, zahalený až po krk; působilo to upjatě a odměřeně. Vlasy měl vyčesané nahoru a svázané a na rukách měl navlečené kovové rukavice. Seděl na zemi mezi hromadou strojních součástek a v zubech držel štětec.

Podíval se na Mo Rana bez jakéhokoli výrazu a pořád se štětcem v ústech zamumlal: „Pojď dál."

Mo Ran udělal několik kroků. Bylo to dost těžké, protože pro chůzi tu nebylo dost místa. Podlaha byla pokrytá plány, zlámanými dřívky a kovovými součástkami.

Mo Ranovi zacukalo obočí. V minulém životě nikdy do mistrova domu nevkročil. Vědomí toho, že takový odtažitý a pohledný muž žije uprostřed takového nepořádku…bylo nepopsatelné.

„Mistře, co to děláte?"

„Nočního strážce."

„Cože?"

Chu Wanning byl trochu nevrlý, snad proto, že měl pořád v ústech štětec a špatně se mu mluvilo: „Nočního strážce."

Mo Ran si mlčky prohlížel všechny ty součástky rozsypané po zemi.

Jeho mistr měl kromě jiných také titul Chu Zongshi; nebylo to jen tak zbůhdarma. Vlastně to byl dost pozoruhodný muž, když se vzaly v potaz jeho tři magické zbraně, jeho schopnost opravovat ztenčenou hradbu, jeho dovednosti v sestavování různých strojních mechanizmů, toto označení si zasloužil. Proto se nikdo nestaral o jeho složitou povahu, o to, jak těžké je mu vyjít vstříc; všechny větší kultivační sekty se o něj přetahovaly.

Pokud šlo o nočního strážce, znovuzrozený Mo Ran věděl moc dobře, co to je. Bylo to ochranné zařízení, které vynalezl Chu Wanning, bylo velmi laciné, ale velice efektivní v boji a pomáhalo ochránit prosté obyvatele dolní kultivační oblasti před výpady démonů.

V jeho předchozím životě byl noční strážce něco, co se dalo najít v téměř každé domácnosti. Stál asi tolik, co koště a byl daleko účinnější než papírové talismany s obrázky zvířat cenících zuby, které se lepily na dveře.

Potom, co Chu Wanning zemřel, byli tito noční strážci stále běžní v chudých rodinách, které si nemohly dovolit zaplatit nějakého kultivujícího. Na jedné straně takový soucit a na druhé zas bezcitnost, s jakou zacházel se svými žáky…hmm, Mo Ran nad ním cítil opovržení.

Mo Ran se posadil a prohlížel si nočního strážce, v tento okamžik jen změť kovových dílů a myslí mu probíhaly minulé události. Neudržel se a sáhl po jenom z kloubů stroje, aby si ho lépe prohlédl.

Chu Wanning konečně složil dohromady části které držel v rukách a konečně si vyndal štětec z úst. Zamračil se na Mo Rana: „Nesahej na to, právě jsem to naolejoval."

Ach. Mo Ran kloub odložil a srovnal si myšlenky. Pořád hrál někoho, kdo je roztomilý a nevinný, a tak se s úsměvem zeptal" „Mistře, dal jsi pro mě poslat, s čím ti mám pomáhat?"

„Hm," řekl Chu Wanning.

„Co mám dělat?"

„Ukliď."

Mo Ranovi zamrzl úsměv na rtech, když se rozhlédl po pokoji, který vypadal jako po zemětřesení.

Chu Wanning byl nepřekonatelný, pokud šlo o magii, ale pokud šlo o obyčejné věci života, byl úplně mimo.

Potom co posbíral střepy z asi pátého čajového šálku, který se povaloval rozbitý na podlaze, to Mo Ran už nevydržel a zeptal se: „Mistře, kdy se tu uklízelo naposledy? Nebesa, je tu taková spoušť."

Chu Wanning se díval na plánek a ani nevzhlédl, když slyšel otázku.

„Možná před rokem.“

„Kde spíte?“

„Co?“ Plánek byl asi špatný, protože Chu Wanning byl daleko popudlivější než obvykle. Prohrábl si vlasy a podrážděně odpověděl: „Přece v posteli.“

Mo Ran se podíval na postel, na které byly navršené různé aparáty a strojky a také pily, sekery, srpy a podobné nářadí, ostré a studeně zářící.

Zajímavé. Jak tu dokáže spát, aniž by si při tom uříznul hlavu?

Dřel se dost dlouho. Zametl tři vrchovaté lopatky špíny a chuchvalců prachu a bílý hadřík, kterým otíral poličky desetkrát úplně zčernal. V poledne byla uklizená sotva polovina domu.

Ať jde Chu Wanning do háje. Je horší než nějaká semetrika.

Uklidit, to na první pohled nevypadalo jak zvlášť přísný trest a nezdálo se ani, že by to byla nějaká tvrdá práce. Kdo mohl vědět, že to bude takové pekelné místo, kde se uklízí jednou za tři sta šedesát pět dní? Navíc má všude na sobě rány po bičování, ale i kdyby byl úplně zdravý, je to dřina na umření!

„Mistře?“

„Hm.“

„Ta hromada prádla…“

Vypadala na to, že se tam kupila tak čtvrt roku.

Chu Wanning konečně připevnil nočnímu strážci paži. Třel si rozbolavělá ramena, zadíval se na přecpaný koš s prádlem a chladně řekl: „Peru si sám.“

„Mo Ran ulehčeně vydechl. Nebesa díky! Potom začal být zvědavý.

„Mistře, vy umíte prát?“

Chu Wanning na něj vrhnul letmý pohled. Po chvíli odpověděl: „A co je na tom? Dám to do vody, vymáchám, vytáhnu a potom dám usušit.“

No tedy. Co by si asi pomyslely všechny ty dámy, které Chu Wanninga tajně obdivují a zbožňují, kdyby tohle viděly? Mo Ran byl hluboce přesvědčený, že kdyby se proslechlo, že tento muž, který je stejně oceňovaný jen kvůli svému pěknému vzhledu, je tak protivný a nepořádný, spousta křehkých srdíček by se zlomila.

„Už je pozdě. Pojď se mnou do jídelny a zbytek doděláš potom.“

V Sále Meng Po byl čilý ruch. Lidé tu chodili sem a tam. Žáci z hory Sisheng se chodili najíst ve skupinkách tří až pěti osob. Chu Wanning si na dřevěný tác naložil několik chodů a šel si sednout do kouta.

Oblast na dvacet stop od něj se postupně vyprázdnila. Nikdo nechtěl být blízko staršího Yuhenga, protože pořád hrozilo, že ho někdo něčím rozčílí a ke slovu se zas dostane Tianwen. Chu Wanning o tom věděl, a ani v nejmenším mu to nevadilo. Sedával o samotě jako namyšlená krasavice a elegantně stoloval.

Dnes to bylo jinak. Mo Ran přišel společně s ním, a tak se k němu i posadil. Chu Wanninga se všichni báli, Mo Ran nebyl žádná výjimka. Ale Mo Ran už kdysi zemřel, takže se nebál tolik. Hlavně potom, co strach z jejich setkání zmizel a znovu se objevil hněv, který k Chu Wanningovi cítil v minulém životě.

Mo Ran si sedl naproti němu a začal pomalu s křupáním okusovat žebírka ve sladkokyselé omáčce. Hromádka kostí se rychle vršila.

Chu Wanning z ničeho nic práskl svými jídelními hůlkami.

Mo Ran zamrkal.

„Můžeš přestat mlaskat?“

„Jím žebra, to půjde dost těžko.“

„Tak nejez.“

„Ale já mám žebra rád.“

„Tak jez někde jinde.“

Jejich hádka byla stále hlasitější a někteří žáci se po nich začali dívat.

Mo Ran potlačil nutkání převrhnout misku Chu Wanningovi na hlavu. Stiskl mastné rty. Potom přivřel oči a na tváři vyloudil sladký úsměv.

„Nekřičte tak hlasitě mistře. Ostatní to uslyší. Co si pomyslí?“

Na to byl Chu Wanning citlivý. Okamžitě ztišil hlas a zašeptal: „Zmiz.“

Mo Ran se usmál.

„Mistře, nekřičte na mně a jezte. Já už budu potichu.“

Mo Ran se začal smát. Potom začal rychle předstírat dobré způsoby a jedl tiše.

Chu Wanning, který byl vždy přístupný přemlouvání ale nikdy neustupoval nátlaku, se uklidnil, když viděl, že Mo Ran dělá to, co řekl. Jeho výraz se uvolnil a už nevypadal tak nevlídně a rozčileně. Sklonil hlavu a začal zas s ladností pojídat své tofu se zeleninou.

Klid však netrval dlouho a Mo Ran ho zase začal popichovat.

Mo Ran nevěděl, proč to dělá, ale věděl, že kdykoli Chu Wanninga vidí, má neodolatelnou chuť ho rozčilovat.

A tak si Chu Wanning brzy všiml, že Mo Ran sice nemlaská, ale jí rukama, prsty má zamaštěné a kape mu z nich omáčka.

Na Chu Wanningových spáncích naběhly žíly, ale snažil se vydržet. Sklopil oči, aby se nemusel dívat na Mo Rana a soustředil se na vlastní jídlo. Snad to bylo tím, že Mo Ranovi tak chutnalo, a proto zapomněl na správné chování.

Mo Ran okousal žebírko a kůstku nedbale vhodil do Chu Wanningovy misky.

Chu Wanning zlobně zíral na ohlodanou kost. Vypadalo to, jako by náhle uhodil mráz.

„Mo Rane!“

„Mistře…“

Zdálo se, že Mo Ran je trochu vyděšený, ale nedalo se říci, zda je to tak opravdu, nebo to jen předstírá. „Já nechtěl…“

To je zvláštní.

„Nezlobte se. Já to vyndám.“

Vzal vlastní hůlky, zašátral v Chu Wanningově misce a kost vytáhl.

Chu Wannigův obličej zezelenal; zdálo se, že je mu tak zle, až omdlí.

Mo Ranovy řasy se zachvěly, jeho jemné rysy získaly lítostivý výraz.

„Jsem mistrovi tak odporný? Mistře, je mi to moc líto.“

Už dost, pomyslel si Chu Wanning. Dost důvěrností s mladšími.

Neměl už chuť přivolat Tianwen a dát Mo Ranovi výprask, ale neměl už ani chuť jíst. Vstal.

„Už nebudu jíst.“

„Co? Snědl jste toho tak málo. Sotva jste se dotknul jídla.“

Chu Wanning studeně řekl: „Nemám hlad.“

Mo Ran se tetelil škodolibou radostí, ale mluvil mile: „Ani já už nebudu jíst. Vrátíme se do Pe…, ehm, Pavilónu rudých lotosů?“

Chu Wanningovy oči se zúžily: „My?“ Jeho pohled byl opovržlivý. „Není žádné my. Starší a mladší členové sekty mají rozdílné postavení. Važ svá slova.“

Mo Ran poslušně a s roztomilým úsměvem přitakal.

Ale v duchu si říkal: starší a mladší? Postavení? Vážit slova? Haha, kdyby Chu Wanning věděl, co se stalo v tom minulém životě, pak by pochopil, že – nejvyšší ze všech je Mo Weiyu.

Nezáleželo na tom, jak vznešený a nafoukaný Chu Wanning byl, na konci z něj bylo jen bláto na Mo Ranových botách; byl naživu jen díky Mo Ranově milosti.

Mo Ran přidal do kroku, aby dohnal mistra, pořád se zářivě usmíval.

Pokud byl Shi Mei jako čisté, bílé světlo luny v jeho srdci, Chu Wanning byl jako rybí kost, která uvízla v krku. Jak rád by tu kost vytáhl, nebo, ještě raději, spolkl, aby se mu rozpustila v žaludku.

V tomto novém životě by mohl všem odpustit. Ale rozhodně nikdy neodpustí Chu Wanningovi.

Jenže se zdálo, že ani Chu Wanning se s ním ještě nevypořádal. Mo Ran stál v knihovně v Pekle rudých lotosů a zíral na padesát řad desetipatrových polic na knihy a měl dojem, že se přeslechl. „Mistře, co jste řekl?“

Chu Wanning lhostejně řekl: „Každou knihu otřeš. Až je očistíš, seřadíš je. Ráno se na to přijdu podívat.“

„Co! To bude muset zůstat v Pekle rudých lotosů přes noc? Ale už si domluvil se Shi Meiem, že mu večer přijde vyměnit obvazy! Chtěl se začít dohadovat, ale Chu Wanning si ho nevšímal, mávnul svými širokými rukávy a odešel do své pracovny.

Vyhlídka na večerní schůzku se rozplynula. Mo Rana zaplavila zlost vůči Chu Wanningovi. Přál si, aby mohl všechny jeho knihy zapálit. Ne! Dostal mnohem zlomyslnější nápad…

9. kapitola – Jeho Výsost nehraje divadlo

Chu Wanning má opravdu hrozný vkus. Suchý, nudný, zoufalý.

Stačí se podívat na ty jeho pitomé knihy! Přehled starověké magie, Ilustrovaný herbář vzácných rostlin, Skladby pro citeru sekty Rufeng z Linyi, Atlas bylin a stromů. Jen pár knížek by se snad dalo číst, třeba Cesty po Bashu a Bashuská kuchyně.

Mo Ran vybral několik knih, které se zdály být novější, a které asi Chu Wanning často nečetl a začal do nich kreslit obscénní obrázky.

Jak kreslil, pomyslel si: haha, je tu nějakých osm tisíc nebo deset tisíc svazků, kdo ví, jak dlouho bude Chu Wanningovi trvat, než zjistí, že z některých z nich se stala pornografie. A až to zjistí, stejně nepřijde na to, kdo to udělal a bude moct jen zuřit. To bude nádhera!

Když tak uvažoval, nedokázal si pomoci, knihy si přitiskl na hruď a hlasitě se rozesmál.

Mo Ran poničil víc než tucet knih. Nechal svou fantazii volně plynout a pod jeho rukama vznikaly všechny možné druhy erotických výjevů. Nanášel tuš v různých odstínech od světlounce-šedé po temně černou a tahy jeho štětce byly překrásné. Představoval si jaké to bude, až si někdo od staršího Yuhenga vypůjčí právě tyto svazky a jaké klepy se pak o něm budou šířit: „Starší Yuheng je vlk v beránčí kůži, ve svazku O čistotě mysli má obrázky styku mezi mužem a ženou. Starší Yuheng je přece učitel, a přitom v jeho knize o šermu bylo nakreslené, jak to spolu dělají ustřižené rukávy! Jaký Beidou nesmrtelnosti – je to stvůra v lidské podobě!“

Čím déle na to Mo Ran myslel, tím mu to připadalo zábavnější. Nakonec se smíchy válel po zemi a držel se za břicho, takže si ani nevšiml, že někdo vchází do knihovny.

Když Shi Mei vstoupil, uviděl Mo Rana, který ležel na hromadě knih a smál se jako blázen.

„A Rane, co to děláš?“

Mo Ran se posadil, spěšně se snažil zakrýt ty neslušné kresby a nasadit přijatelný výraz.

„Já vytírám. Vytírám podlahu.“

„Svými šaty?“ řekl Shi Mei.

„Ehm, nemohl jsem najít hadr. A vůbec, kde se tu bereš tak pozdě, Shi Meii?“

„Nenašel jsem tě ve tvém pokoji a řekli mi, že jsi u mistra.“ Shi Mei vstoupil do knihovny a pomohl Mo Ranovi sesbírat knihy rozházené po podlaze, na rtech lehký úsměv. „Tak jsem si řekl, že se za tebou zastavím.“

Mo Ran měl ohromnou radost. Sevřel rty; jeho obvyklá výřečnost byla ta tam, najednou nevěděl, co vlastně říci.

„Um, …posaď se!“ Mo Ran chvíli neklidně přešlapoval na místě. „Přinesu ti čaj!“

„To nemusíš. Hned zase půjdu, když mistr zjistí, že jsem tady, budou z toho potíže.“

Mo Ran se poškrábal na hlavě. „No jo…Chu Wanning je magor. Jednou mu ukážu a pak už si nebude dovolovat.“

„Ještě jsi nejedl, viď? Přinesl jsem ti večeři.“

Mo Ranovi se rozzářily oči: „Plněné knedlíčky?“

„Haha, ty se jich vážně nikdy nepřejíš. Ne, Pavilón rudých lotosů je trochu daleko. Bál jsem se, že by cestou vychladly a slepily se. A co třeba něco smaženého?“

Shi Mei otevřel krabici s jídlem, ve které byla vepřová ouška, smažené vepřové nudličky s omáčkou z pálivých papriček, kořeněné kuře se zeleninou, kousky okurky a miska rýže.

„Ach, okořenils to dost?“

„Jen trochu, protože jsem věděl, že tohle ti bude dělat starosti,“ usmál se Shi Mei. Oba milovali ostrá jídla a sdíleli názor, že když jídlo nepálí, tak ani netěší. „Ještě ses úplně neuzdravil, tak jsem tam toho moc nedal, jen trochu pro chuť. Je to ale lepší než nic.“

Mo Ran si nabral sousto hůlkami, žvýkal a na tváři mu byly vidět ve světle svíčky dolíčky. „Mmm, jsem dojatý, chce se mi brečet!“

Shi Mei potlačil smích: „Jídlo vychladne, než se vypláčeš. Můžeš brečet až se najíš.“

Mo Rana to povzbudilo a hůlky se rychle míhaly.

Mo Ran vždycky hltal jako hladový pes; Chu Wanning jeho nezpůsobné stolování nenáviděl, ale Shi Meiovi to nevadilo. Shi Mei byl pořád tak milý, smál se a říkal mu, aby jedl pomalu, a přitom mu nabízel čaj. Za chvilku byly misky prázdné a Mo Ran si poplácával plné břicho a potěšeně funěl, oči měl spokojeně přivřené: „To bylo ono.“

Shi Mei se nenuceně zeptal: „Tak co je lepší, plněné knedlíčky nebo tohle?“

S jídlem to měl Mo Ran stejně jako se svou první láskou; byl pořád stejně poblázněný. Sklonil hlavu, něžnýma černýma očima se zadíval na Shi Meie a uculil se: „Plněné knedlíčky.“

Shi Mei s úsměvem potřásl hlavou a po chvíli řekl: „A Rane vyměním ti obvazy a dám ti na to mast.“

Hojivý balzám namíchala paní Wangová. Paní Wangová byla žačkou léčitelské sekty Guyue´ye, neměla vlohy pro bojová umění; boj přímo nenáviděla, ale ráda se zabývala lékařstvím. Na hoře Sisheng byla bylinková zahrada a ona tam pěstovala řadu rostlin, takže sekta měla vždy dostatek léčiv.

Mo Ran si svlékl svrchní část oděvu a zády se natočil k Shi Meiovi. Jizvy na zádech pořád trochu bolely, ale jak do nich Shi Meiovy hřejivé prsty jemně vtíraly mast, brzy na bolest zapomněl. Místo toho se mu hlavou honily odvážné nápady.

„Hotovo.“ Shi Mei převázal Mo Rana novými obvazy a poté opatrně utáhl uzel. „Můžeš se obléct.“

Mo Ran otočil hlavu a zadíval se na Shi Meie. Ve slabém světle svíčky byla Shi Meiova pleť bílá jako sníh. V Mo Ranovi se vzedmula touha ještě víc. Vyschlo mu v krku a vlastně se nechtěl obléci, ale po chvíli váhání sehnul hlavu a přes ramena si přetáhl svrchní oděv.

„Shi Meii?“

„Hm?“

Byli sami v jinak opuštěné a tiché knihovně. Ta nálada samoty byla velmi přívětivá. Mo Ran chtěl říci něco nápaditě poetického a ohromně romantického, jenže on byl ten nevědomec, který svou éru pojmenoval podle „zbraně boje.“ Chvíli hledal slova, až mu z toho zrudla tvář a pak ze sebe vypravil: „Ty jsi tak hodný.“

„Ale to přece nestojí za řeč.“

„Já na tebe budu taky hodný.“ Mo Ran se snažil mluvit klidně, ale dlaně se mu potily. V srdci měl bouři. „Až budu silný, nedovolím nikomu, aby ti ublížil. Ani mistrovi ne.“

Shi Mei nevěděl proč najednou říká takové věci. Na chvíli zaváhal a potom vlídně odpověděl: „Dobře, od téhle chvíle budu s A Ranem vždycky počítat.

„Hm,“ zabručel Mo Ran, ale ze Shi Meiova upřeného pohledu byl víc a víc nesvůj. Už se na něj nemohl dál dívat a sklonil hlavu.

V přítomnosti tohoto člověka byl až přehnaně úzkostný.

„Ach, mistr ti řekl, abys všechny ty knihy očistil? Abys je všechny přes noc roztřídil?“

Před někým, koho měl rád, si Mo Ran musel zachovat tvář. „To nic není. To zvládnu, jen musím trochu přidat.“

„Já ti pomůžu,“ řekl Shi Mei.

„Ne. Když na to mistr přijde, dostaneš taky trest,“ řekl Mo Ran rázně. „Už je pozdě, měl bys jít spát. Ráno máme hodinu.“

Shi Mei ho chytil za ruku a tiše se smál: „Neboj se, nezjistí to. Budeme úplně potichu…“

Nestihl domluvit, protože ho přerušil ledový hlas.

„A co přesně budete dělat úplně potichu?“

Aniž by si toho všimli, přišel z pracovny Chu Wanning. Jeho výraz byl chladný, jeho fénixí oči byly mrazivé. Stál ve dveřích knihovny ve svém bílém oděvu a bez výrazu na ně zíral, pohled mu sklouzl na jejich sevřené ruce a pak se odvrátil.

„Shi Mingjingu, Mo Weiyu, vy máte opravdu odvahu."

Shi Mei zbledl, okamžitě pustil Mo Ranovu ruku a špitl: „Mistře."

Chu Wanning vešel dovnitř. Mo Rana si vůbec nevšímal. Upřeně se díval na Shi Meie, který klečel na zemi. Odměřeně řekl: „Pavilón rudých lotosů je obklopený ochrannými kouzly, myslíš si, že nepoznám, když někdo přijde?"

Shi Mei sklonil hlavu až k zemi a řekl: „Tento žák pochybil."

Mo Ran se polekal: „Mistře, Shi Mei mi jen přišel pomoci vyměnit obvazy. Už byl na odchodu. Prosím, netrestejte ho."

Shi Mei také dostal strach: „To nemá co dělat s mladším bratrem Mo. Tento žák pochybil a je připraven přijmout trest."

Chu Wanningova tvář zbělela.

Skoro nic neřekl a ti dva si pospíšili s tím, aby jeden druhého kryli, jako by on byl nějaká pohroma, před kterou se musí vzájemně zachránit. Chu Wanning chvíli mlčel a pokoušel se nemračit. Odměřeně prohlásil: „Taková vzájemná podpora mezi dvěma žáky, to je dojemné. Jak to vypadá, jediný špatný jsem tu já."

„Mistře...," řekl Mo Ran.

„Nemluv na mě."

Chu Wanning potřásal svými širokými rukávy a odmítal dál hovořit. Mo Ran nechápal, proč je tak rozzlobený; možná proto, že nesnášel, když se lidé před ním k sobě chovali důvěrně, jakékoli důvěrnosti ho nejspíš pohoršovaly.

Všichni tři nějakou dobu mlčeli. Poté se Chu Wanning obrátil k odchodu.

Koutky Shi Meiových očí byly rudé, když k němu vzhlédl, bezradný a zmatený: „Mistře?"

„Desetkrát opiš řád sekty. Můžeš jít."

Shi Mei sklopil řasy, na okamžik zaváhal a pak měkce odpověděl: „…Rozumím."

Mo Ran stále klečel na místě. Shi Mei vstal, podíval se na Mo Rana a opět zaváhal. Pak si znovu klekl, aby Chu Wanninga poprosil.

„Mistře, zranění mladšího bratra Mo se sotva zahojila. Může být tento žák tak troufalý a požádat vás, abyste k němu byl vlídný?"

Chu Wanning neřekl ani slovo, jen tam strnule stál v mihotavém světle svíčky. Náhle k nim obrátil svou tvář, ostrá obočí zdvižená, oči mu zaplály a rozhněvaně odpověděl: „Nesmysl. Proč už nejdeš?"

Chu Wanning byl výjimečně pohledný, ale úplně mu chyběla laskavost a když se rozzlobil, šel z něj strach. Shi Mei se polekaně zachvěl, a s úklonou rychle odešel, aby mistra dál nepopouzel a nedělal Mo Ranovi další potíže.

V knihovně zůstali jen oni dva. Mo Ran si tiše povzdechl a řekl: „Mistře, tento žák pochybil. Tento žák bude pokračovat ve třídění knih."

Chu Wanning se k němu ani neotočil a řekl: „Jestli jsi unavený, tak jdi."

Mo Ran vzhlédl.

Chu Wanning chladně pokračoval: „Nebudu tě tu držet."

Proč je najednou tak hodný? To musí být nějaká past!

Mo Ran se nedal zmást: „Nikam nejdu."

Chu Wanning zaváhal a potom se nevesele usmál: „Jak chceš."

Máchl svými širokými rukávy a odešel.

Mo Ran byl ohromený. Tak to nebyla past? Byl si docela jistý, že se ho Chu Wanning chystá znovu vyplatit vrbovou haluzí.

Skončil až po půlnoci. Mo Ran zívl a vyšel z knihovny. Bylo už dost pozdě, ale z Chu Wannigovy ložnice se linulo slabé žluté světlo. Co? Ten příšerný démon ještě nespí?

Mo Ran vešel dovnitř, aby Chu Wanningovi popřál dobrou noc, než odejde. Uviděl však, že Chu Wanning už spí a nejspíš jen v roztržitosti zapomněl zhasnout svíčku. Nebo snad usnul únavou uprostřed práce. Mo Ran hádal, že to bylo asi to druhé, když uviděl ještě nehotového nočního strážce, i to, že má Chu Wanning pořád navlečené kovové rukavice a v ruce pevně svírá mechanický spínač.

Ve spánku Chu Wanning nevypadal tak tvrdě a studeně. Ležel stočený do klubíčka na posteli zavalené částmi přístrojů a nářadím. Na posteli bylo naskládáno příliš věcí, než aby se tam vešel člověk, takže byl celý schoulený, tělo měl skrčené, dlouhé řasy sklopené. Vypadal tak nějak osaměle.

Mo Ran na něj chvíli civěl.

Chu Wanning… proč se vlastně dnes tak rozzlobil? Bylo to proto, že Shi Mei bez dovolení vstoupil do Pavilónu rudých lotosů a chtěl mu pomoci s tříděním knih? Mo Ran obrátil oči v sloup. Potom se pomalu přiblížil k posteli. Naklonil se k Chu Wanningovu uchu a tichoučce zašeptal: „Mistře?“

„Mn…“ zamručel tiše Chu Wanning a oběma pažemi objal kovovou součástku, kterou držel. Hluboce spal a jeho dech byl pravidelný. Vedle jeho tváře spočinula ruka navlečená v kovové rukavici; vypadala jako spár kočky nebo levharta.

Bylo jasné, že se jen tak neprobudí; Mo Ranovi se zachvělo srdce, oči se mu zúžily, jak se mu rty stočily do škodolibého úsměvu. Naklonil se k Chu Wanningovu uchu a zkusil znovu zašeptat: „Mistře, vzbuďte se.“

„Mistře?“

„Chu Wanningu?“

Hehe, vážně spí. Mo Ran měl radost. Opřel si ruku vedle polštáře a díval se na něj s úšklebkem: „Teď si s tebou vyrovnám účty.“

Chu Wanning nevěděl že si s ním někdo chce vyrovnat účty, tvrdě spal a jeho krásná tvář byla klidná.

Mo Ran zaujal vznosný postoj. Protože vyrostl v domě pochybných zábav, nedostalo se mu velkého vzdělání a většinu toho, co věděl, pochytil z hádek a vypravování na tržištích. Poskládal k sobě útržky toho, co kdy zaslechl; bylo to směšné a trochu hloupé.

„Chu Wanningu, ty drzý vzbouřenče, ty zrádný lháři, odvážil ses vyvyšovat nad svého císaře, ty… hm…ty…“

Podrbal se na hlavě; došla mu slova. I když se stal císařem, nejčastěji říkal věci jako „děvka“ nebo „parchant“. Jenže takové výrazy se k Chu Wanningovi nehodily. Hodnou chvíli si lámal hlavu a pak si vzpomněl na to, jak mluvila děvčata v nevěstinci. Nebyl si sice úplně jistý tím, co to znamená, ale zdálo se mu to dobré. Nakrčil obočí a vyštěkl: „Ty jedno nevěrnické, nevděčné, ubožácké oslí kopyto, víš, čím ses provinil?“

„Když nebudeš mluvit, Naše Výsost to bude považovat za přiznání!“

Chu Wanning zas zamručel, možná kvůli tomu rámusu, ale spal dál; pořád svíral část přístroje.

„Tvé zločiny jsou těžké, podle zákona tě Naše Výsost odsuzuje k…ehm, k ústnímu trestu. Kleštěnče!“

Když to vyhrkl, uvědomil si, že kleštěnce znával ve svém minulém životě.

Mo Ran chvíli uvažoval a pak se rozhodl, že bude odpovídat i za eunucha. Nasadil lichotivý tón: „Veličenstvo, váš starý služebník je zde.“

Odkašlal si a důstojně pronesl: „Okamžitě vykonej trest.“

„Jak poroučíte, Vaše Veličenstvo.“

Všechno bylo řečeno.

Mo Ran si zamnul ruce a dal se do „vykonání trestu“ na Chu Wanningovi.

Žádný ústní trest neexistoval, Mo Ran si to právě vymyslel. Jak tedy trest provést? Bývalý tyranský císař si rozvážně odkašlal. Zatvářil se tvrdě a zlobně a pomalu se sunul k obličeji, který se zdál chladný jako pramen vyvěrající v zasněženém údolí, až se přiblížil k bledým rtům.

A potom…

Mo Ran se zarazil. Upřeně hleděl na Chu Wanninga, mluvil a každé slovo pečlivě vyslovoval: „Chu Wanningu, kašlu na tebe a tvoje nepřekonatelné hnidopišství."

„Plesk, plesk", zazněla dvě plácnutí.

Haha, trest je vykonán! Výborně!

Mo Ran byl na vrcholu blaha, když měl najednou pocit, jako by ho píchlo; něco se změnilo. Zadíval se dolů a uviděl pár studených a pyšných fénixích očí. Chu Wanningův hlas byl jako když se láme led na jezeře, nedalo se říci, jestli je tak mrazivý, nebo tak krásný. „Co to děláš?"

„Naše Výsost…chm, tento starý slu…ehm, ehm, ehm!" Mo Ran naštěstí mluvil tiše. Chu Wanning se trochu zamračil, ale nezdálo se, že by to slyšel. Mo Ran dostal nápad, zvedl ruce a dvakrát tlesknul těsně vedle Chu Wanningova obličeje.

Když viděl, že Chu Wanningova tvář získává stále hrozivější výraz, nasadil bývalý císař celé země úlisný úsměv a prohlásil: „Zabíjím komáry, aby mistra nerušili."

10. kapitola - Jeho Výsost dostane svůj první úkol

Naštěstí pro Mo Rana, Chu Wannig toho z jeho scénky „Ústní trest“ moc nezaslechl, byly to pro něj jen nějaké zmatené nesmysly.

Mo Ran se dostal do svého pokoje dost pozdě. Na chvíli usnul a druhý den šel na vyučování jako obvykle. Po ranní hodině následovala jeho oblíbená ranní činnost: snídaně.

Po tom, co ranní výuka skončila, sál Meng Po se začal plnit. Mo Ran si sedl naproti Shi Meiovi. Xue Meng přišel pozdě a místo vedle Shi Meie už bylo obsazené, takže mu nezbývalo nic jiného než se s váháním a mračením posadit vedle Mo Rana.

Kdyby se někdo Mo Rana zeptal, co pokládá na učení hory Sisheng za nejlepší, odpověděl by, to, že kultivace této sekty nevyžaduje půsty.

Na rozdíl od učení sekt horní kultivační oblasti, způsob kultivace na hoře Sisheng nevyžadoval zdržování se požívání masa ani jiných pokrmů; jídlo tady bylo vždy výtečné.

Mo Ran z misky usrkával ostře kořeněnou polévku s kousky arašídů a křupavých sójových bobů. Vpředu na stole stál talíř do zlatova usmažených taštiček, které přinesl pro Shi Meie.

Xu Meng na něj vrhnul pohled a výsměšně prohlásil: „Mo Rane, skoro se nedá věřit tomu, že jsi byl v Pekle rudých lotosů a vrátil ses po svých. No, to se ti povedlo.“

Mo Ran odpověděl, aniž by zvedl hlavu: „Děláš jako bys mně neznal.“

„Kdo si myslíš že jsi?“ Xue Meng se ušklíbl. „Jen proto, že ti mistr nezlámal nohy, jsi už zapomněl, kde je tvoje místo.“

„Tak já nevím, kde je moje místo. Víš ty, kde je to tvoje?“

„Já jsem mistrův nejlepší žák.“

„Samozvaný? Proč neřekneš mistrovi, aby ti na to prohlášení dal svoje razítko a ty sis ho mohl pověsit na zeď? Nejmíň to ti k titulu nejlepšího žáka schází.“

Xue Meng s třesknutím hodil své jídelní hůlky na stůl.

Shi Mei je rychle uklidnil: „Prosím, sedněte si a už jezte.“

„Hm.“

Mo Ran Xue Menga se šklebem napodobil: „Hm.“

Xue Meng se dopálil a bouchnul do stolu: „Co si to dovoluješ?“

Shi Mei viděl, kam to spěje a snažil se Xue Menga uchlácholit: „Mladý pane, všichni se dívají, jezte a nehádejte se.“

Tihle dva spolu nikdy nedokázali vycházet. Byli sice bratranci, ale pokaždé, když se potkali, byla z toho třenice. Shi Meiovi se nepodařilo Xue Menga utišit, takže se do toho musel vložit rázněji a uklidnit je oba dva.

Proto se zeptal Xue Menga: „Mladý pane, kočka vaší paní matky bude mít koťata?“

Xue Meng odpověděl: „Myslíš A Li? Maminka se spletla, není březí, jen ztloustla, protože moc žere.

Potom se zeptal Mo Rana: „A Rane, půjdeš zase pracovat k mistrovi?“

„Už tam nemusím. Všechno, co bylo potřeba uklidit, jsem uklidil. Pomůžu ti opisovat řád sekty.“

Shi Mei se zasmál. „Ty máš čas mi pomáhat? Neměls to opsat stokrát?“

Xue Meng zvedl obočí, s údivem se podíval na Shi Meie, který obvykle nic nepřestoupil ani o píď. „Jak to, musíš také opisovat řád sekty?“

Shi Mei vypadal nesvůj. Než stačil promluvit, veškerý hovor v jídelně ustal. Všichni tři se ohlédli a uviděli, že do sálu Meng Po přichází Chu Wanning ve vlajícím bílém rouchu. Odkráčel k pultu s jídlem a začal si nabírat pečivo.

V síni jedlo více než tisíc lidí, ale stačilo, aby přišel jediný Chu Wanning a rozhostilo se tu hrobové ticho. Všichni žáci sklonili hlavy a začali mlčky polykat své jídlo. Pokud někdo promluvil, bylo

to co nejtišeji. Když viděl, jak si Chu Wanning odnáší podnos do kouta, kde obvykle sedával, a o samotě jí rýžovou kaši, Shi Mei se neubránil a tiše vzdychl: „Někdy je mi mistra líto."

Mo Ran na něj pohlédl: „Proč?"

„Jen se podívej, nikdo si nedovolí přiblížit se k místu, kde sedí, nikdo kolem se ani neodváží povídat nahlas. Když je tu pán hory Sisheng, tak to ještě jde, ale bez něj si nemá s kým promluvit. Není snad dost osamělý?"

Mo Ran odfrkl: „Může si za to sám."

Xue Meng se znovu rozčílil: „Zase se mistrovi posmíváš!"

„Já že se mu posmívám? Říkám jen pravdu." Mo Ran položil na Shi Meiův talíř další smaženou taštičku. „Kdo by s ním chtěl být při té jeho povaze?"

„Ty…!"

Mo Ran se na Xue Menga znovu zašklebil a prohodil: „Vadí ti to? Tak se seber a najez se s ním, nemusíš sedět u nás."

To Xue Menga umlčelo. Choval k Chu Wanningovi velkou úctu, a zároveň z něj měl ještě větší strach, stejně jako každý jiný. Byl rozzlobený a cítil se ponížen, ale už na to nedokázal nic říct. Dvakrát kopnul do nohy stolu a začal trucovat.

Mo Ran byl samolibost sama a s úsměškem pokukoval po malém fénixovi. Jeho pohled přelétl dav a zastavil se na Chu Wanningovi.

Nevěděl proč, ale pohled na jedinou postavu v bílém uprostřed lidí oblečených v tmavě modré a stříbrné, mu připomněl, jak ho viděl spát schouleného mezi hromadou harampádí. Shi Mei má pravdu, on je k politování.

Ale co? Čím ubožeji vypadá, tím větší má Mo Ran radost. Jak na to myslel, rty se mu začaly ohýbat nahoru.

Dny rychle plynuly.

Chu Wanning už ho nedal zavolat do Pavilónu rudých lotosů. Mo Ran teď dostával práci jako mytí nádobí, krmení slepic a kachen, které chovala paní Wangová a pletí bylinkové zahrady. Měsíc domácího vězení utekl jako voda.

Dnes ho zavolala paní Wangová do Síně věrnosti. Pohladila ho po hlavě a zeptala se: „A Rane, co ta tvoje zranění?"

Mo Ran s úsměvem odpověděl: „Děkuji, že si děláte starosti tetičko, už je to v pořádku."

„To je dobře. Buď opatrný, abys zase neudělal tak velkou chybu a nerozzlobil svého mistra."

Mo Ran měl své zkušenosti s předstíráním lítosti: „Rozumím tetičko."

„A ještě jedna věc." Paní Wangová zvedla ze stolku z růžového dřeva dopis. „Je to už rok od doby, kdy jsi vstoupil do sekty a je čas abys na sebe vzal povinnosti ve věcech vymítání démonů. Ten dopis je od tvého strýce a včera ho přinesl holub. Nařizuje v něm, abys hned, jak budeš mít po domácím vězení, sestoupil z hory a splnil jeden úkol.

Na hoře Sisheng panoval zvyk, že žáci, kteří strávili v sektě celý rok, se museli vydat do světa, aby získali dovednosti a zkušenosti ve vymýtání zlých duchů. Na první výpravě měl žáka doprovázet jeho mistr, a navíc si měl žák na takovou výpravu přizvat dalšího žáka. To mělo vést k tomu, aby se žáci naučili vzájemně si pomáhat, a tak naplnili heslo „v srdci věrnost, stálá v životě i ve smrti."

Mo Ran se zářícíma očima převzal dopis s úkolem, otevřel jej, spěšně přečetl a začal se vesele zubit.

Paní Wangová, poněkud zneklidněná pronesla: „A Rane, strýc ti svěřil velkou zodpovědnost, když ti dal takový úkol s nadějí, že si získáš dobrou pověst. Starší Yuheng je kultivující s velkou mocí, ale v bitvě rány jen prší, a je možné, že tě nebude moci ochraňovat neustále. Nechovej se hloupě a nepodceňuj nepřítele."

„Ne, to nebudu!" Mo Ran mávl rukou a usmíval se. „Nebojte se tetičko, já se o sebe postarám!" A hned se rozběhl, aby si sbalil věci.

„To dítě…“ Paní Wangová sledovala jeho mizející záda, její jemnou a laskavou tvář pokryly starostlivé vrásky. „Je tak šťastný jen proto, že právě dostal další práci?“

Proč by Mo Ran neměl být šťastný?

Úkol, který mu strýc dal, bylo pátrání ohledně jedné události v Motýlím městě na žádost místního usedlíka jménem Chen. Bylo mu úplně jedno, jestli v té věci jde o působení ducha nebo démona. Pro něj bylo mnohem důležitější, že ve svém minulém životě se tehdy dostal pod vliv démonického jedu. Ve stavu pomatenosti, kdy se ocitl ve světě přeludů, neomaleně políbil Shi Meie. Byl to jeden z mála okamžiků blízkosti, které se Shi Meiem prožil. Mo Ran z toho byl štěstím bez sebe.

Navíc, protože byl tehdy pod vlivem démonického jedu, si Shi Mei nesměl vůbec stěžovat. Nemohl za to! Nebylo možné z toho vyvodit žádné důsledky!

Mo Ran se usmíval, až se mu oči zúžily do škvírek. Ani mu nevadilo, že s nimi pojede Chu Wanning.

Boj s démony nechá na mistrovi, a sám bude bojovat o náklonnost, no nebude to krásné?

Přizval tedy Shi Meie, oznámil věc mistrovi a pak se všichni tři vydali na cestu do nešťastného Motýlího města.

Zvláštností toho místa bylo pěstování květin. Na míle okolo města se rozléhala pole s květinami, i za jeho branami bylo plno barev a poletujících motýlů, proto neslo takové jméno.

Když ti tři dorazili na místo, padla už noc, ale u brány bylo rušno. Znělo hlasité bubnování, ulicí kráčel průvod lidí v červených šatech doprovázený vyhrávajícími hudebníky. Shi Mei byl zmatený: „To je svatební průvod? Ale proč, vždyť je noc?“

Chu Wanning řekl: „To je svatba duchů.“

Svatba duchů nebo svatba stínů byl zvyk sezdávat zemřelé svobodné muže a ženy v posmrtném sňatku. Takový zvyk byl v chudších oblastech dost vzácný, ale Motýlí město vzkvétalo, takže se tu něco takového odehrávalo poměrně často.

Průvod byl rozdělený do dvou řad. Jedna nesla hedvábné látky, druhá nesla papírové peníze a falešné zlaté a stříbrné pruty. Následovala nosítka s výzdobou v červené a bílé barvě. Průvod osvětlovaný zlatými lampióny opouštěl město.

Mo Ran se svými společníky zastavili koně a čekali na straně cesty, než průvod projde. Přiblížila se k nim nosítka; uvnitř nikdo živý neseděl, byla tam jen figurína ducha nevěsty vyrobená z papíru. Rty nevěsty byly pomalované sytě rudou barvou a její líce byly potřené rumělkou, jinak byla tvář úplně bílá; její úsměv byl zlověstný.

„To je ale odporný zvyk, to tady ve městě nevědí, co s penězi?“, mumlal si pro sebe Mo Ran.

Chu Wanning řekl: „Lidé z Motýlího města jsou nesmírně pověrčiví. Věří, že osamělé hroby by přitahovaly hladové duchy a bludné duše, a ty by pak přinesly rodině neštěstí.“

„A není to pravda?“

„Je, když tomu ti lidé věří.“

„Mo Ran vzdychl: „Hádám, že v Motýlím městě se to traduje už stovky let. A kdyby jim někdo teď řekl, že ta jejich pověra je ve skutečnosti nesmysl, asi by se s tím nesmířili.“

Shi Mei se tiše zeptal: „Kam svatební průvod míří?“

Chu Wanning odpověděl: „Cestou jsme minuli chrám. Není zasvěcený žádnému bohu nebo buddhovi a na jeho bráně byl namalovaný dvojitý znak xi, radost. Oltář byl pokrytý červeným brokátem s vyšitými slovy jako: nebesy spojený pár, šťastná harmonie a podobně. Myslím, že půjdou tam.“

„Já jsem si toho chrámu všiml.“ Mo Ran vypadal zadumaně. „Je ten chrám zasvěcený mistryni obřadů duchů?“

„Správně.“

Mistryně obřadů duchů byla postava, vzniklá z obrazotvornosti prostých lidí. Věřili že i během sňatku, který spolu mají uzavřít duše zesnulých, je třeba splnit všechny obvyklé zvyklosti a musí na něj

dohlížet mistryně obřadů, aby bylo jisté, že z páru zesnulých se skutečně stali manželé. Protože v Motýlím městě byla svatba duchů poměrně běžná, vznikla také pozlacená socha mistryně obřadů, která byla uctívána u hřbitova za městem. Rodina, která pořádala svatbu duchů se vydala společně s duchem nevěsty navštívit chrám, aby se jí poklonili.

Pro Mo Rana to byla zajímavá i zábavná událost a sledoval to se zájmem. Chu Wanning tomu věnoval jen jeden letmý pohled a hned otočil koně: „Jedeme, musíme se podívat na ten prokletý dům."

„Tři ctění páni Cesty, můj život je tak trpký! Konečně jste přijeli! Pokud se ta záležitost nevyřeší, snad ani už nechci žít dál"

Ten, kdo si vyžádal služby hory Sisheng k zapuzení zlých duchů, byl nejbohatší obchodník ve městě, pan Chen.

Rodina Chen obchodovala s kosmetikou, byli v ní čtyři synové a jedna dcera. Po uzavření sňatku se nejstarší syn společně s manželkou rozhodli odstěhovat, protože žena si nedokázala zvyknout na jejich rušnou domácnost. Rodina Chen byla dost bohatá. Zakoupili tedy velký kus půdy v trochu zapadlém koutě u severní hory. Bylo do pěkné místo, kde byl dokonce horký pramen.

Ale když tam začali stavět, odházeli sotva pár lopat hlíny a narazili na něco tvrdého. Žena přistoupila blíž, aby lépe viděla a vzápětí poděšeně uskočila. U severní hory vykopali úplně novou, červeně nalakovanou rakev! V Motýlím městě byl velký hřbitov, a všichni zemřelí byli pohřbíváni tam. Najednou se na severní hoře nevysvětlitelně objevila rakev, nebyl tam žádný náhrobní kámen, hrob nebyl vůbec označený. Celá rakev byla natřená krvavě rudou barvou.

Už se neodvážili kopat dál a rychle to zasypali. Ale bylo už pozdě. Od té doby se v rodině Chen začaly dít podivné věci.

„Nejprve to byla moje snacha," naříkal obchodník Chen. „Vyděsila se tolik, že potratila. Pak můj nejstarší syn. Vydal se do hor sbírat léčivé byliny pro svou ženu, ale uklouzl, zřítil se a dopadl až k úpatí hory. Když jsme ho našli, byl už mrtvý… Ach!" Dlouze sténal, potom mávl rukou; zalykal se a nedokázal pokračovat.

Paní Chenová si setřela slzy kapesníkem. „Manžel mluví pravdu. V následujících měsících naše syny, jednoho po druhém potkaly nehody. Když to nebylo zmizení, byla to smrt. Z našich čtyř synů jsou už tři pryč!"

Chu Wanning se díval na Chenovi a jeho čelo se zbrázdilo vráskami, jeho pohled utkvěl na pobledlém nejmladším synovi. Zdálo se, že je asi stejně starý jako Mo Ran a je mu tedy patnáct nebo šestnáct let. Měl jemné rysy, teď stažené strachem.

Shi Mei řekl: „Můžete nám říci, co se stalo s ostatními syny… jak zemřeli?"

Paní Chenová vzdychla. „Náš druhý syn šel hledat bratra a uštknul ho had. Byla to obyčejná užovka, žádný jedovatý had, nikdo tomu nevěnoval pozornost. O několik dní později se prostě při jídle zhroutil a potom…" Zavzlykala. „Můj syn…"

Shi Mei vydechl, necítil se dobře, protože musel naléhat. „Našly se na těle nějaké známky otravy?"

„Ha, jaký jed, naše rodina je určitě prokletá. Starší synové jsou mrtví a nejmladší je na řadě! Nejmladší syn bude další!"

Chu Wanning se zamračil a jeho pohled se rychle přesunul na paní Chenovou. „Jak víte, že na řadě je váš nejmladší syn, a ne vy sama? Zabíjí ten zlý duch jen muže?"

Nejmladší syn z rodiny Chen se krčil při zdi, nohy se mu třásly, jeho vyvalené oči připomínaly dvě broskve. Otevřel ústa; měl kvičivý a přeskakující hlas: „Jsem to já! Určitě to budu já! Já to vím! Ten z červené rakve přijde! Přijde! Pane Cesty, pane Cesty, zachraň mě! Pane Cesty zachraň mě!

Přestal se ovládat, začal se sápat po Chu Wanningovi a pokusil se mu obejmout nohy.

Chu Wanning odjakživa choval odpor k dotykům jiných lidí a okamžitě ho ze sebe setřásl. Zvedl hlavu a zadíval se na Chenovi. „Co to má znamenat?"

Manželé si vyměnili pohled. S chvějícím se hlasem promluvili: „V tomto domě je místo, kam se neodvažujeme vkročit – pán Cesty to pochopí, až to uvidí. Je to opravdu zlé, opravdu…“

Chu Wanning je přerušil: „Jaké místo?“

Chvíli váhali a potom třesoucíma se rukama ukázali na síň předků. „Tam…“

Chu Wanning razil cestu a těsně za ním kráčeli Mo Ran a Shi Mei. Členové rodiny Chen je s odstupem následovali.

Chu Wanning rozrazil dveře. Uvnitř to vypadalo podobně jako v síních předků v jiných velkých rodinách. Byla tu řada pamětních tabulek a po stranách slabě zářily zapálené svíčky.

Všechny destičky byly žlutě nalakované, s vyrytými jmény a postavením zesnulých. Rytiny byly elegantní a pečlivě provedené, vždy tam stálo: vážený duch toho a toho předka.

Až na tabulku přímo uprostřed. Nápis nebyl vyrytý, ale napsaný sytě červenou barvou: „Duch Chena Yanjiho. Vytvořeno žijícím členem rodu Chen Sun.

Členové rodiny Chen, kteří se schovávali za pány Cesty, nahlédli do síně předků pokryté vlajícím bílým hedvábí, snad doufali že taoisté tam budou mít větší štěstí. Ale na tabulce byly pořád stejné znaky, které vypadaly jako napsané krví. Okamžitě se zhroutili.

Paní Chenová se hlasitě rozplakala, obličej jejího syna byl tak bílý, že připomínal nebožtíka.

Nápis na této tabulce za prvé neodpovídal zvyklostem a za druhé, znaky byly podivně pokroucené, jako by je napsal někdo, kdo usíná a pokouší se ještě psát. Nápis byl téměř nečitelný.

Shi Mei otočil hlavu a zeptal se: „Kdo je Chen Yanji?“

Nejmladší syn vzadu naříkavě odpověděl: „To jsem já.“

Obchodník Chen zavzlykal: „Páni Cesty, je to tak. Když zemřel náš druhý syn, všimli jsme si, že… že ve svatyni předků se objevují nové tabulky a na nich jsou jména žijících členů rodiny. Když se tabulka objeví, tu osobu do sedmi dnů určitě postihne neštěstí! Když se na tabulce objevilo jméno třetího syna, zavřel jsem ho v této místnosti, okolo dveří jsem rozsypal popel z kadidla, a dokonce jsem někoho pozval, aby provedl magický obřad. Zkusili jsme všechno, ale... sedmého dne! Stejně zemřel… bez příčiny, prostě zemřel!“

Během své řeči byl stále rozrušenější, nakonec padl na kolena. „Za celý život jsem nespáchal nic zlého, proč mne musí nebesa tak trestat! Proč!“

Shi Meie kvůli němu bolelo srdce, a přispěchal, aby naříkajícího starce utěšil. Vzhlédl a měkce zvolal: „Mistře, podívejte…“

Chu Wanning se ani neohlédl. Upřeně a s velkým zájmem hleděl na tabulku, jako by z ní měly vyrašit květy.

Náhle se Chu Wanning zeptal: „Žijící člen rodu Chen Sun, to se vztahuje k vám, paní Chenová?“

Překlad do češtiny: Eri

Korektura a zpracování: KiriuCz